மீசைகள்!

கந்தர்வன்

மீசைகள்

கந்தர்வன்

இது ஓர் அன்னம் வெளியீடு

அன்னம் 45

● மீசைகள் /
© கந்தர்வன்
முதற் பதிப்பு மே 1984 அச்சும் அமைப்பும் அகரம் சிவகங்கை/வெளியீடு அன்னம் (பி) லிட்,, சிவகங்கை — 623 560 விலை ரூபாய் ஏழு

கவிதை... தத்துவம்... நான்

தமிழ்க் கவிதை உண்மையில் கோணல் மாணலாய்க் கிடக்கிறது.

நவநவமாய் வரும் பொருள்; நவீனமாய் உதிக்கும் கரு; அதிவேகமாய் மாறி வரும் உலகம்; கணத்திற்குக் கணம் நிறம்மாறி, வடிவம் மாறி சிக்கல் படுத்தும் சமூகச் சூழல்— இவற்றைப் பழைய ஓசை ஒழுங்கு, பழைய விதி, பழைய மரபில் நின்று கவிதை நெய்கையில் வேட்டி சேலையாகிறது; சேலை வேட்டியாகிறது. நினைத்ததை நெய்வதில் சிரமங்கள் உண்டு என்பது மட்டுமில்லை. நினைத்ததும் நெய்ததும் வேறு வேறாய்ப் போக நம் பேனாவே நமக்குச் சதி செய்து விடுகிறது. கவிதை என்பது காதிதத்தில் ஜடமாகிப் போகிறது.

அப்புறம் இப்போது புதிய விசைத்தறிகளை ஆளுக்கொன் ய் அமைத்துத் தூள்பறத்தி வருகிறோம். சித்தன்போக் சிவன் போக்கு என்று வார்த்தைகளை அள்ளி அள்ள வானத்திற்கும் பூமிக்கும் வீசிக் கொண்டிருக்கிறோ .

எல்லோருக்குமே அவரவர் பிள்ளை ஒசத்தி தான். ஆனால் கவிதையைப் பொறுத்தவரை அவரவர் கவிதை அவரவருக்கும் ரொம்ப ரொம்ப ஒசத்தியாய்ப் போய் விட்டது. 'ஆழமாய்ச் சொல்கிறேன் பேர் வழி' என்றுபடிக்கிறவன் தலைமயிர் முழுவதும் கொட்டிப் போய் விடுமளவு ஒரு புறம் ஆழழழம்.

'சமூகத்தை ஒரு நொடியில் ஒடித்து எடுத்து உடைப்பில் போடுகிறேன் பார்' என்று படிக்கிறவன் தலையைப் பேயாட வைக்குமளவு மறுபுறம் மேளளளம்.

இவை எல்லாம் இருக்க—

இரண்டு வரியில் சொல்கிறேன் பார் ஒரு கவிதை என்று ஒருவர்; அது என்ன பிரமாதம் இரண்டு சொல்லில் சொல்கிறேன் பார் ஒரு புதுக் கவிவிவிதை என்று மற்றொருவர்.

செய் நேர்த்தியில் மட்டுமே கவிதை இருப்பதாய்; கருத் தொளியில் மட்டுமே கவிதை தெரிவதாய்; ஓசையின்றி புதுக்கவிதையும் ஓடியடையாது என்பதாய்; ஒளிவு மறை வாய் வருவதே புதுக்கவிதை என்பதாய்—

அவரவரின் கைச் சரக்குக்குத் தகுந்தாற் போல் ஏராள மாய் இலக்கணங்களை புதுக் கவிதைக்குச் சொல்லி வரு கிறேம்.

இந்தக் கவிஞர்கள் ஒரு இடத்தில் கூடினுல் அவரவர் முடிந்து வைத்திருப்பதே முத்து என்றும் அடுத்தவன் முடிச்சில் கூழாங்கல் என்றும் வெளிப் படையாய்க் கூறு கிருர்களோ இல்லையோ ஆனல் அதுதான் ஒவ்வொரு முகத்திலும் எழுதி ஒட்டியிருக்கிறது. அதனுல் அடுத்த கவிஞனேடு வெகுவாய்க் கோணிக் கொள்கிருர்கள்.

கவிதை மட்டுமல்ல— அநேகக் கவிஞர்களும் கோணல் மாணலாய்த் தான் நிற்கிருர்கள்.

எதார்த்தக் கவிஞர்கள், எக்ஸிஸ்டென்ஷலிஸக் கவிஞர்கள், புரட்சிக் கவிஞர்கள் என்று மட்டும் இவர்கள் கூறுகளாயில்லை; எழுதியது எவனுக்குப் போய்ச் சேர வேண்டுமென்பதிலும் இவர்கள் கூறுகளாய்க் கிடக் கிருர்கள்.

மரபுக் கவிஞர்கள் புதுக் கவிஞர்கள் என்று மட்டும் இவர் கள் கூறுகளாயில்லை; யாரிடம் என்ன சொல்ல வேண்டு மென்பதிலும் இவர்கள் கூறுகளாகிக் கிடக்கிருர்கள்.

தெருக்களில் கிடக்கும் இந்தக் ‘கூறுகளை’ வசதியுள்ள வர்கள் விற்பனைக்கும் வாடகைக்கும் எடுத்துக் கொள் கிருர்கள்.

கவிதைகளும் கவிஞர்களும் கோணல் மாணலாகவும் கூறுகளாகவும் கிடக்க நிறையக் காரணங்கள் இருப்பி னும் இரண்டு முக்கியக் காரணங்களை அடிக் கோடிட்டு விடலாம்.

ஒன்று புதுக் கவிதைக்கு வந்த மவுசும் பவிசும். அதனுல் உற்பத்தியாகிற எல்லாப் பேனுக்களுமே ஏதேனும் இரண்டு வரி புதுக் கவிதை எழுதக்-கொண்டுள்ள தாகம். இன்னென்று இந்த சமூகம் மொத்தமும் இன்று கோணல் மாணலாய்க் கிடக்கிறது. கவிதையும் இந்த

விதிக்குஉள்ளடங்கிக் கோணல் மாணலாய் கிடக்கிறது.

கவிதையின் பாரதூரம் கணக்கிற்குட்படாதது. அது இப்போது தலைமாடு கால்மாடு தெரியாமல் கிடப்பது தற்காலிகமானதே. இனியொரு நாளில் சமூகம் தன் கோணல்களை ஒழுங்காக்கிக் கொள்ளும் போது இந்தக் கவிதையும் ஒழுங்காகும்; அப்போது கவிஞனும் அடுத்த கவிஞனை அப்பழுக்கில்லா அன்போடு பார்ப்பான்.

●

இந்த நூல் வெளி வரும் இந்தக் காலம் சமூகம் மிகவும் அசிங்கமாய்க் கிடக்கும் காலம். சூதும் வஞ்சமும் கொலையும் கொள்ளையும் இந்தத் தேசத்தின் இண்டு இடுக்கெல்லாம் இடைவிடாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பொய் அரசோச்சுகிறது. அதனால் மக்கள் ஆண் பெண் வேறு பாடின்றி அனுதினமும் மானபங்கப் படுகிறார்கள். வாழ்க்கைகாக மட்டுமல்ல, பொழுது போக்குகள் கூட இப்படித்தான்—

விளையாட்டிற்குப் பொய் சொல்லுகிறார்கள்; விளையாட்டிற்கு வஞ்சிக்கிறார்கள், விளையாட்டிற்கு மானபங்கப் படுத்துகிறார்கள். மேலிருந்து கீழ் வரை உண்மையில்லை; நேர்மையில்லை, அதனால் வாழ்க்கையே போலியாகி வருகிறது.

ஒரு புறம் தனித்தனியாய் ஒரு மேலான வாழ்க்கைக்குக் கனவு காண்பதும் அதை நடைமுறைப் படுத்துகையில் அடுத்தவனை வஞ்சிப்பதும் அன்றாடம் நிகழ்கிறது.

ஒவ்வொரு வீட்டுக்காரனுக்கும அடுத்த வீட்டுக்காரனே முதல் எதிரியாகிறான்.

இன்னொரு புறம் இவ்வளவிற்கு மத்தியிலும் ஆட்டைத் தூக்கி மாட்டில் போட்டு மாட்டைத் தூக்கி ஆட்டில் போட்டு சட்டியைத் தூக்கிப் பெட்டியில் போட்டு பெட்டியைத் தூக்கி சட்டியில் போட்டு எப்படியேனும் வாழ்ந்து விட வேண்டுமென்று பிடிவாதமாய் முயல்வதும்தோல்வி காண்பதும் நிராசையும் விரக்தியுமாய் நாட்கள் நகர்வதும் கண்முன்னே நிகழ்கின்றன.

இந்த லட்சணத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொன்று போதாதென்று இரண்டிரண்டு கண்கள். பணக்காரன் வீட்டு பங்களாக்களை அகல அகலப் பார்த்து வயிறெரிய

வும் தன் வீட்டுக் கூரை பிரிந்து போய்க் கிடப்பதைத் தழையத் தழையப் பார்த்து அழுது தீர்க்கவும் இரண்டி ரண்டு கண்கள்.

கடலளவு மக்களின் உழைப்பைக் கடுகளவு வர்க்கம் விழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கடுகளவு வர்க்கம் எல்லா சாதனங்களையும தன் கையடக்கமாய்க் கொண்டி ருக்கிறது. அதன் ஒழுங்கான சம்பாத்தியத்திற்காக ஒவ் வொரு பகுதியிலும் ஒழுங்கீனங்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுகிறது. என்ன செய்தும் மக்களுக்கு வாழ்க்கை எழுந் திருக்க முடியாத நொண்டியாய் கிடக்கிறது. அதனல் ஏக்கம் என்பது காற்றைப் போல இந்தத் தேசமெங்கும் வியாபித்து நிற்கிறது.

இப்படிக் கூனல் விழுந்து கோளாருய்க் கிடக்கும் சமூகத் தைத்தவிர வேரு எங்கு போய் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தியும் ரஜனீஷும் தங்களது விரக்தித் தத்துவங்களை விதைக்க முடியும்; அவை இலக்கிய வடிவம் பெறவும் முடியும்? இங்கேயுள்ளகடல்கள், நதிகள், மலைகள், மரங்கள், செடி கள், பூக்கள் இவையெல்லாம் மனிதனுக்கு அன்னியப் பட்டுப் போகாமல் இயல்பான காடுகளும் மனிதன் அமைத்த வீடுகளும் ஆலைச் செல்வங்களும் வயல்வெளித் தானியமும் எல்லா மனிதருக்கும் அன்னியமில்லாமல் சொந்தமாகும்ஒருசமூகத்தில் ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் ரஜனீஷுக்கும் இன்னும் இன்னேரன்ன தத்துவ சந்நி யாசிகளுக்கும் என்ன வேலை இருக்க முடியும்?

இந்தத் தேசம் வர்க்கங்களாய்ப் பிளவு பட்டிருப்பதால் அந்த வர்க்க வேறுபாடுகள் கூர்மையடைவதும் வர்க்க மோதலுக்குப்பின் ஒருபுதிய பேதமற்ற சமூகம்வர வேண்டுமென்பதும் தானே விதியாக விஞ்ஞானமாக இருக்க முடியும்!

இடிபட்டு மிதிபட்டு மக்கள் நசுங்கிக் கொண்டிருக்கை யில் இதைச் சொல்லாதவன் சுயநலக்காரன்; சகமனித னின் விரோதி; காலத்தின் பகைவன்.

ஆன்மாவை விற்று விட்ட அந்தத் தத்துவார்த்திகள் இன்னென்றும் சொல்கிருர்கள். 'இவர்கள், இப்போதைய அற்ப விஷயங்களைப் பாடுகிருர்கள்; நாங்களோ நூருண்டு அல்லது ஆயிரம் ஆண்டுக்குப் பின் வரப்போகிற சமூகத் திற்கும் சேர்த்து தத்துவம் சொல்கிருேம்' என்கிருர்கள். இது பொய்; பச்சைப் பொய்;

காந்தி சாத்வீகத்தத்துவம் சொன்ஞர். சாத்வீகத் தத்துவமாகட்டும் வேறு எந்த ஒருதத்துவமாகட்டும் அது உச்சரிக்கப்படும் காலத்தைப் பொறுத்தே அதன் நேர்மை கணக்கிடப்பட வேண்டும். அந்தச் சமயத்தில் உள் நாட்டில் முதலாளிகளும் நிலப் பிரபுக்களும் அப்பாவி மக்களேச் சுரண்டிக் கொண்டிருந் தார்கள். அவர்கள்உழைக்கும் மக்கள்மீதுவன்முறையை வரைமுறையின்றிக் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். இது ஒரு பக்கம். மற்ருெரு பக்கத்தில் வெள்ளேக்காரன் துப்பாக்கி முனேயில் இந்தத் தேசத்து மண்ணின் மேலும் மண்ணுக்குக் கீழேயும் உள்ளஅனேத்தையும்சூறையாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்த நேரத்தில் காந்தி சாத்வீகத் தத்துவம் சொன்னது நேர்மையானதல்ல. அவர் கண் முன்னேயே அது தோற்றது என்பது வேறு விஷயம்.

நாளே ஒரு வர்க்க பேதமற்ற சமூகத்தில் உள் முரண் பாடுகளேத் தீர்த்துக்கொள்ள சாத்வீகத் தத்துவத் திற்குத் தேவை வரும். அப்போது காந்தியர்கள் யாரும் ஒரு வேளே இருந்தால் தங்கள் தத்துவம் காலத்தை வென்று நிலே பெற்று விட்டது என்று பெருமைப் பட்டுக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் வர்க்க பேதமற்ற சமூகத் தில் காந்தி சொல்லாமற் போயிருந்தாலும் உள் முரண் பாடுகளேத் தீர்க்க சாத் வீகத் தத்துவம் பின்பற்றப்படும். தான் வாழும் காலத்திய நடைமுறைக் கேற்ற நேர்மை யான தத்துவத்தைச் சொல்லாத யாரும் போலியே; எதுவும் போலியே.

நாங்கள் வாழும் இந்தச் சமூகம் புரையோடிக் கிடக் கிறது. தர்மம் செல்லரித்த பண்டமாகி விட்டது. குழந்தைகள் தங்கள் பெற்ருேர் தரும் நஞ்சைத் தின்று வாழ்கிருர்கள். நாங்கள் எங்கள் தேசத்துப் பழைய பெரியவர்கள் செய்த தவற்றையோ இப்போது சிலர் சொல்லும் விரக்தித் தத்துவத்தையோ கவிதையாக்க முடியாது.

ஏனெனில் சாராம்சத்தில் அந்தத் தத்துவங்கள்என்பவை ‘விவரம் தெரிந்தவனே வீட்டிற்குள்ளேயே இரு’ என்பது தானே.

அது எங்கள் வாழ்க்கை முறை இல்லே. அதனுல் அது எங்கள் பாடு பொருள் இல்லே.

விரக்தியைவிதைக்க வேண்டுபவர்கள் கஞ்சா விற்கட்டும்; எதற்காகப் பேனவை எடுக்க வேண்டும்?

தேடல் ஆகாசத்திலும் அண்டங்களிலும் கூட நடக்கட்டும். தேடல் வயிற்றுக்கென்று ஆரம்பித்துச் செல்வது தானே வழியோடு செல்லும் தேடலாக இருக்கும். காது இருண்டு வரும் எந்த மனிதனுக்கு மகா மேதைகளே, உங்கள் வழி தவறிய தேடல்கள் கேட்கும்?

—

நாங்கள் மகா மேதைகள், சாதா மேதைகளாகக் கூட இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் எங்களைச் சுற்றி நிகழும் இந்த அநியாயங்களுக்கெதிராய் மக்களைத் திரட்ட களங்களுக்குச் செல்கிறோம்; அந்த மக்களை எழுப்பப் பாடல்கள் பாடுகிறோம்; கவிதை செய்கிறோம். நூருண்டு அல்லது இருநூறு ஆண்டுகள் கழித்து உண்மையில் நாங்களே நினைக்கப்படுவோம்; பேசப்படுவோம்.

ஏனெனில் நாங்கள் வாழும் காலத்தில் நாங்களே சத்தியத்திற்காக நிற்கிறோம்.

●

இந்தக் கவிதைகளை நான் எழுதிய இந்தக் காலம் என் சொந்த வாழ்க்கையில் மிக மோசமான ஆனால் அதி முக்கியமான காலம். என் வீட்டு வாசலில் வறுமையும் ஜன்னல்களில் கவிதையும் சமமாக நின்ற காலம். ஆனாலும் ஒவ்வொருத்தர் உறிஞ்சு குழலாய் மாறியதன் பின்னும் நான் இந்த வர்க்கத்தின் ஊது குழலாயிருப்பதில் பெருமை கொள்கிறேன்.

கவிதையும் வாழ்க்கையும் எனக்கு வேறு வேறில்லை. ஏனெனில் என் உணர்வுகளின் அடையாளங்களே என் நடவடிக்கைகள் எனவும் என் நடவடிக்கைகளே என் வாழ்க்கை எனவும் நம்புபவன் நான்.

நான் மட்டுமல்ல எங்களில் அநேகர் களங்களில் காயம் பட்டுக் குடும்பங்களைத் தெருவில் நிறுத்திக் கொண்டு கவிதை எழுதிவருகிறோம்; மக்களைத் திரட்டி வருகிறோம். எங்கள் கவிதைகளோடு எங்கள் தியாகமும் பேசப்படுவதற்கு நாங்கள் பெருமையோடு நன்றி கூறுகிறோம். அடர்ந்து செறிந்த இந்தக் கவிதை வெளியில் அவர வரும் ஒரு பாதை கொண்டு செல்வது போல நாங்களும் ஒரு பாதை செய்து வருகிறோம். பாதை ஓரங்களில் பழ

மரங்களையும் பன்னீர்ப் பூ மரங்களையும் நட்டு வரு கிறோம். பாதை நிறையப் பதாகைகள் தெரியலாம். நான் என்ன செய்வது? நான் வாழும் காலத்தை துரோகிக்க நான் மகா மேதையில்லை.

என்னைப் போலவே என் சம காலத்தில் துயரங்களைத் தாண்டி நோய்களைத் தாண்டி போலிகளைத் தாண்டி எட்டி நடக்க எண்ணமிடும் என் சக மனிதர்களே! இந்தப் பழ மர பன்னீர்ப் பூ மர பதாகை நிறை சாலை யில் வழி நடக்க வாருங்கள்

என் ஆசைகள் அதிகம்.

கடல் சூழ்ந்த உலகத்தில் நானும் என் சகமனிதனும் இந்தத்தலைமுறையிலேயே ஒருசநதோஷமானவாழ்க்கை பெற வேண்டும் என்பது மட்டுமல்ல, அண்டங்களை யெல்லாம் அவனும் நானும் போய் ஆட் கொள்ள வேண்டும்.

கூடவே என் சோகங்களும் அதிகம்.

அருகிப் போன தாவரங்கள்
கருகிப் போன ப்றவை இனம்

இவற்றிற்காகவும் நான் துயரப் படுகிறேன். நானும் என் போன்றோர்களும் கனிந்த மனிதாபிமானிகள் எனப் படுகிறோம். நாங்கள் அதையும் தாண்டித் தாண்டி புல் பூண்டுசெடிகொடி மீதெல்லாம் புளகாங்கிதமான அன்பு கொண்டவர்கள் என்பதை எங்கள் சம காலம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்,

●

தீக்கதிர் செம்மலர் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியரும் தமிழ் நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மாநிலப் பொதுச் செயலாளருமான தோழர் கே. முத்தையா அவர்களுக்கும்.

தோழர்கள் எஸ். ஏ. பெருமாள் முத்துநிலவன் கே. ஏ. குணசேகரன் ஆகியோருக்கும் அண்ணன் மீரா அவர்க ளுக்கும் அன்னம் பதிப்பகத்தாருக்கும் நன்றி.

புதுக்கோட்டை
தொழிலாளர்தினம் 1984

கந்தர்வன்

விதம் விதமாய்
மீசை வைத்தோம்
வீரத்தை எங்கேயோ
தொலைத்து விட்டோம்

மீசை

தொண்டு என்பது
காலில் கிடந்தது
துண்டு என்பது
தோளில் வந்தது.

வானம் என்பது
விலைகளின் உயரம்
பூமி என்பது
சிலருக்கு மட்டும்.

செலவு என்பது
வேர்வை முத்து
வரவு என்பது
கவலைக் கடல்.

அஹிம்சை என்பது
அரசின் கொள்கை
இம்சை என்பது
நடைமுறை வாழ்க்கை.

ஊழல் என்பது
ஒவ்வொரு அணுவிலும்
காவல் என்பது
பயிர்களை மேயும்.

தேவை என்பது
தெருக்களில் திரியும்
திரவியம் எல்லாம்
கடைகளில் பதுங்கும்

காதல் என்பது
கண்டிப் பதற்கு
கற்பு என்பது
பறிப்பதற் காக

பாவம் என்பது
பிச்சைக் குரல்கள்
புண்ணியம் என்பது
எச்சிலை ஈதல்

சோகம் என்பது
தேசம் ஆனது
தெய்வம் என்பது
கல்லாய் நின்றது

ச காபம் என்பது
யாருக்கு வந்தது
பீசைஎன்பது
பேருக் கிருந்தது.

இன்னொரு மீசை

இளைஞா
இப்படி வா

வாயில் நுரை வருகிறதே
வெகு காலமாய்
வேலை தேடி ஓடுவதாலா

கோடிக் கவலைகளாலா
உன் முகம்
கூம்பிக் கிடக்கிறது

வாசல் நிலைப்படியில்
அம்மா கண்ணீர்
ஆறாகி வருகிறதா

ஜன்னல் சிறையில்
கனவோடு தங்கை
கண்ணீர் வடிகிறதா

அப்பா என்கிற சக்கை
திண்ணையில்
அனாதையாய்க் கிடக்கிறதா

எல்லோர் கண்ணீரையும்
துடைக்க
உன் இரண்டு கைகள்
மட்டுமா?

முப்பத்தாறு முறையா
வேலைக்கு
பேட்டி சென்றாய்?

ஒவ்வொரு முறையும்
ஒத்திகை பார்த்தாயா
உன்னைக் கேள்வி கேட்டவனை
உள்ளும் புறமும்
வணங்கி எழுந்தாயா

ஏறி வந்த படிகளின்
எண்ணிக்கை கேட்டானா
ஈயின் கால்
எத்தனை என்றானா
பெரிய ஆறு
உயர்ந்த சிகரம்
எல்லாம் கேட்டும்
நீ சரியாய்ச் சொல்லியும்
போ போ என்றானா?

ஒரு வனாவது
வா என்று சொல்ல
உன் கூர்மைப் பதில்
கூழைக் கும்பிடு
குனிந்த அடக்கம்
ஒன்றும் உதவலையா?

இளைஞா
உன் வேலை
பாராளுமன்றத்தில்
பதுங்கிக் கிடக்கிறது

உன் வேலை
முதலாளி மார்களின்
கறுப்புப் பணங்களில்
ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது.

உனக்கு
இரண்டு கரங்கள்
உன்னை மதிக்காதவனை
வணங்க மட்டுமா
உயர்த்திப் பிடிக்க இல்லையா

உனக்கு வாய்
வேலை தராதவனுக்கு
பதில் சொல்ல மட்டுமா
கேள்வி கேட்க இல்லையா

இளைஞா

மறுபடியும் குனிகிறாயா
மறுபடியும் குழைகிறாயா

அதெல்லாம் சரி
அது என்ன
மேலுதட்டில்
கறுப்பாய்
புல் வளர்த்துத் திரிகிறாய்

ஓ......

அது மீசையா ?

நான்கு குரல்கள்

நடு நிசியில்
நான்கு குரல்கள்
மாறி மாறி ஒலித்தன

கோயில் தான் முதலில்
குரலெழுப் பியது

இன்று என்னிடம் ஒரு
எம்.பி. வந்தான்
எனக்கு இன்னும் நிறையப்
பதவிகள் வேண்டும்.
ஏராளமாகச்
செல்வங்கள் வேண்டும் என
இறைவனைக் கேட்டான்.

தேவாலயம்
திருப்பிச் சொன்னது.

இங்கும் அந்த
எம்.பி. வந்தான்.
எனக்கு இன்னும் நிறையப்
பதவிகள் வேண்டும்
ஏராளமாகச் செல்வம்
வேண்டும் என
ஏசுவைக் கேட்டான்.

மகுதி விழித்து
மறுமொழி சொன்னது.
இங்கும் அந்த
எம்.பி. வந்தான்.
எனக்கு இன்னும் நிறையப்
பதவிகள் வேண்டும்.
ஏராளமாகச்
செல்வம் வேண்டும் என
அல்லாவைக் கேட்டான்.

அப்படியா என்று
அதிர்ந்து போய்
படுத்துக் கிடந்த
பாராளு மன்றம்
பதில் குரல் தந்தது

இங்கும் அந்த
எம்.பி. வருகிறுன்
என்னை அனுப்பிய
சனங்கள் யார்க்கும்
ஏதும் வேண்டுமென
இதுவரை வாயைத்
திறக்கவேயில்லை.

மூளையைக் குடிக்கட்டும்
பன்னைக் கடிக்கட்டும்

தொண்டனை விட்டு
ஆழம் பார்
தூதுவர் வைத்து
ஆட்சியைப் பிடி

கேட்பவர் காதுகளில்
சொற்களைச் சொருகாமல்
பூக்களைச் சொருகு

இரண்டு கரங்களையும்
சேர்த்துச் சேர்த்து
எப்போதும் சனங்களை
கும்பிட்டு வா
தங்களைக் கண்டதும்
வணங்கியதாக
சனங்கள் மத்தியில்
நினைப்புகள் வரும்
இப்படித்தான் நான்
இருக்கின்றவற்றை
சுருட்டிச் சுருட்டி
சேர்ப்பேன் என்கிற
அடையாளம் தான்
அது என்றறிய
வெகு நாளாகும்
வெகுளி சனத்திற்கு.

எதிலும் எப்போதும்
காசைக் குறி வை
தேசம் முழுவதும்
தீக்கிரை யாயினும்
சாம்பலை விற்றும்
சம்பாத்தியம் நடத்து.

மஹாத்மா காந்தி போல்
அநாகரீகமாய்
தொண்டர்கள் யாரையும்
நடமாட விடாதே
அவர் கையில் கம்பேந்தி
பகிரங்கமாய் நடந்தது
தவறென்று சொல்.
தொண்டர்கள் எல்லோரும்
சைக்கிள் செயின்களை
மறைவாகச் சொருகியே
நாகரீகமாக
நடமாடச் சொல்.

எவ்வளவு நாள்தான்
தலைவனா யிருப்பாய்
கோடி தெய்வம்
உள்ள நாட்டில்
நீயும் ஒரு தெய்வமென்று
நம்பச் செய்.

தொண்டனுக்கு
உன்னைச் சுமந்ததில்
முதுகு காய்க்கும்

போஸ்ட்டர் ஒட்டி
கைச் சதை கரையும்
எதிர் காலம் தேடி
கண்கள் பூக்கும்.

பயப்படாதே

அப்போதும் தொண்டன்
பக்கத்தில் நிற்கும்
பாட்டாளித் தலைவர்களை
ஏனென்று கேளான்
ஏறெடுத்தும் பாரான்
அவனுக்குத் தலைவன்
காரேறி வரவேண்டும்
கனஜோராய்ப் பேசவேண்டும்
சவடால் விடவேண்டும்
சளைக்காமல் வெகுநேரம்
ஆளுயர மாலைகளை
அணிந்து கொண்டு
வரவேண்டும்

பேச்சில் சர்க்கரை
சிரிப்பில் கற்கண்டு
கையசைப்பில் பரதம்
கால் நடப்பில் கதகளி
அவ்வளவும் இருந்தால்தான்
அவனுக்குத் தலைவனவன்

பயப்படாதே
தொண்டன் டீயைக்குடிப்பான்
பன்னைக் கடிப்பான்
ஆனாலும்
அவனுக்குத் தலைவன்
ஏஸியிலிருப்பதை
எடுத்தெடுத்துப் பேசுவான்
தலைவன் வீட்டு
ஏஸிக்குளிரை
தன் வயிற்று நெருப்புக்கு
உணவாக்கி விடுவான்

ஞாபகத்தில் எப்போதும்
புலியாயிரு
ஒரு நாள்
சேர்த்த சொத்து
நம்பிய தொண்டன்
பெரிய வீடு
சிறிய வீடு
எல்லாம் இருக்க
நீ மரணம் அடைவாய்
ஊர் கூடி
பேர் கூடி
அலங்காரம் செய்து
உன் பிணம்
மயானம் போகும்

சிதையில் வைக்கையில்
பிணமே
திடீரென எழு

எட்டாம் வட்டத்திலிருந்து
என் மாலை வரவில்லை என்று
ஞாபகமாய் கேட்டுவிட்டு
மறுபடி செத்துப்போ

பறவைகளே

வானில் பறக்கும் பறவைகளே
வந்து இதனைக் கேளுங்கள்
பூமியில் நடக்கும் மனிதனுக்கு
புத்தியில் தெளிவு இல்லையென்று
வானம் சென்ற பறவைகளே
வந்து இதனைக் கேளுங்கள்.

காலில் சங்கிலி அரசாங்கம்
கையில் சங்கிலி முதலாளி
வாயில் பூட்டு சட்டங்கள்
வாழ்க்கை முழுதும் கஷ்டங்கள்.

வானில் பறக்கும் பறவைகயே
வந்து இதனைக் கேளுங்கள்

சாதி போட்டது ஒரு வேலி
சமயம் போட்டது மறு வேலி
மூன்றும் வேலி மொழி என்று
நாலாம் வேலி இனத்திற்கு

வானில் பறக்கும் பறவைகளே
வந்து இதனைக் கேளுங்கள்

இரும்புச் சங்கிலி அணிகலனும்
வேலிகள் நாலும் பண்பாடாம்
பூட்டு என்பது ஒழுங்கிற்காம்
பொதுவாய் இவையே தர்மங்களாம்.

வானில் பறக்கும் பறவைகளே
வந்து இதனைக் கேளுங்கள்.

சுதந்திரம் கேட்க நாக்கில்லை
சுற்றிலும் பார்க்கக் கண்ணில்லை
அடித்து நொறுக்கக் கையில்லை
அவனே மண்ணின் அதிபதியாம்

பறவைக்குத்தான் மரணம் வரும்
சிறகுகளுக்கது இல்லையென்று
சீழ்க்கை அடிக்கும் பறவைகளே
சின்னச் சின்னப் பறவைகளே

காலும் கையும் சிறகுகளாய்
மாறும் நாளும் வருமென்று
காற்றைப் போல சுதந்திரமாய்
வாழும் நாளும் வருமென்று
வானில் பறக்கும் பறவைகளே
வந்து சேதி சொல்லுங்கள்

வேலிக் கதவைத் திறவுங்கள்
பூட்டை அலகால் உடையுங்கள்
சங்கிலி அறுக்க வாருங்கள்
சக்கரவாகப் பறவைகளே!

சத்துணவு

ஞாயிற்றுக் கிழமை

வெளியே சென்ருல்
வீண் செலவு வருமென்று
வீட்டுத் திண்ணையில்
உட்கார்ந்திருந்தார்
ஆரம்பப் பள்ளியின்
ஆசிரியர் பெருமகனர்.

ஆரஞ்சுப் பழக் கூடை
வீதியில் சென்றது
வீட்டிற்குள்ளிருந்து
பிள்ளைகள் ஓடிவந்து
அப்பா ஆசிரியரை
அமுக்கிக் கொண்டார்கள்.

இதற்குமுன் இதெல்லாம்
வாங்கியதில்லை
விதியே என்று
விலைபேசி வாங்கி
வீட்டிற்குள் அனுப்பி விட்டு
திண்ணையைத் தட்டி
மறுபடி அமர்ந்தார்.

சற்றைக் கெல்லாம்
சக ஆசிரியர் ஒருவர்
பொழுது போகாமல்
திண்ணைக்கு இவரைத்
தேடிவந்தார்.

ஆரஞ்சுப் பழத்தோல்
அங்கு மிங்குமாய்
இரைந்து கிடந்தன.

திண்ணைச் சாய்வில்
உட்காரு முன்பே
ஆரஞ்சுத் தோலை
வந்தவர் பார்த்துப்
பதறிக் கேட்டார்

''யாருக்குக் காய்ச்சல்?''

ஆகாயத்து சொர்க்கத்தை...

யுகம் யுகமாய்
பூமியை வானம்
குனிந்து பார்த்துக்
கோபமாயிருந்தது.

மனிதன்
பிறந்த கோலத்தில்
பிராணிகளை வேட்டையாடி
குகையில் உறங்கக்
குனிந்து தவழ்கையில்
இடிகளின் முழக்கில்
மின்னலின் வீச்சில்
புயலின் சுழலில்
பேய் மழை வெள்ளத்தில்
இயற்கையைப் பார்த்து
அஞ்சி நடுங்கினன்
மண்டியிட் டழுதான்

மண்டியிட்ட மனிதனை
வானம் குனிந்து பார்த்து
கோபப் பட்டது
இவன் எப்போது
எழுவான் என்று
வானம்
ஏக்கமாய்ப் பார்த்தது

ஒரு மாற்றம் வந்தது
ஒருவன் தலைவனானான்
ஓராயிரம் பேர் அவனுக்கு
அடிமைகளானார்
தலைவன் மனிதனை
சாட்டையால் அடித்தான்
சங்கிலியில் பிணைத்தான்
தலைவனுக்கு முன்
மனிதன் அஞ்சி நடுங்கினான்
மண்டியிட்டழுதான்

அப்போதும் வானம்
குனிந்து பார்த்து
கோபப்பட்டது
இவன் எப்போது
எழுவான் என்று
வானம்
ஏக்கமாய்ப் பார்த்தது.

மறுபடி ஒரு மாற்றம் வந்தது
மனிதன்
காட்டை வெட்டிக்
கழனியாக்கினான்
பயிர்த் தொழில் எங்கும்
பரவத் துவங்கியது

கதிரை அடித்துக்
களத்தில் போட்டதும்
பாதியை அள என்று
பண்ணையார் வந்தான்

பண்ணையார் முன் மனிதன்
அஞ்சி நடுங்கினான்
மண்டியிட்டழுதான்
மண்டியிட்ட மனிதனை
அப்போதும் வானம்

குனிந்து பார்த்தது
கோபப்பட்டது
இவன் எப்போது
எழுவான் என்று
வானம்
ஏக்கமாய்ப் பார்த்தது.

அப்புறம் ஒரு
மாற்றம் வந்தது
அங்கும் இங்கும்
ஆலைகள் வந்தன
மனிதன்
அழகழகாய்ப்
பொருள் செய்து
அடுக்கி வைத்து வருகையில்
முதலாளி வந்தான்
முழுதையும் தா என்றான்
முதலாளி முன்
மனிதன்
அஞ்சி நடுங்கினான்
மண்டியிட்டழுதான்

மண்டியிட்ட மனிதனை
அப்போதும் வானம்
குனிந்து பார்த்துக்
கோபப்பட்டது
இவன் எப்போது
எழுவான் என்று
வானம்
ஏக்கமாய்ப் பார்த்தது

பூமியில்
பொய்மையும் கயமையும்
போக்கிரித் தனங்களும்
புழுத்துக் கிடந்தன.

சூதும் வஞ்சமும்
சுரண்டல் அமைப்பில்
ஆட்சிகளிலேயே அமர்ந்திருந்தன.

அரசர்கள் மாறுவதில்
ஆயிரம் சண்டைகள்
அரசிகளைத் தேடுவதில்
ஆயிரம் போர்கள்
வாரிசுச் சண்டைகளில்
வழிந்த ரத்தமோ
கடலளவானது
வாழ்க்கை முழுவதும்
வறுமையில் மிதந்தது.

பார்த்த இடமெல்லாம்
பஞ்சமும் பசியும்
உலகின் பாதாதி கேசம்
நோயும் நொடியும்

மனிதனின் உள்ளம்
தணலில் வெந்தது
மனிதனின் ஆன்மா
விற்பனைக் கானது.

இடையிடையே
சில தத்துவச் சப்தங்கள்
பெரிதாய்க் கேட்டன
நாடுகளைத் தொட்டன
வெற்று வேட்டுக்கள்
சூனியம் நோக்கி
சுட்டுத் தீர்ந்தன.

உலக அழுக்கு
சேர்ந்து கொண்டிருந்தது
உலக அழுகல்
நாறிக் கொண்டிருந்தது

உலகக் கண்ணீர்
ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

பூமியின் கொடுமைகள்
உச்சமாயிருக்கையில்
மனிதனின் உள்ளம்
சந்தேகப்பட்டது
இனி வரும் நாளில்
சூரிய சந்திரர்கள்
ஒளி தருவார்களா
மேகத்திலிருந்து
மழை வருமா
காற்று உறைந்து
கல்லாகி விடுமா
நட்சத்திரங்கள் எரிந்து வந்து
பூமியைப் புரட்டி
அண்டங்களுக்குக் கெங்கேனும்
அள்ளிச் செல்லுமோ என்று
ஐயுறத் தொடங்கினன்

பிறப்பு முதல்
இறப்பு வரை
பூமி தந்த சோகங்களால்
மனிதன் பூமிக்கு
மறு பெயர் வைத்தான்
நரகம்
அப்புறம் சொர்க்கம் என்பது
அவன் கனவில் வந்தது
கற்பனையானது.

பூமிக்கு அப்புறம்
அவனுக்குத் தெரிந்த இடம்
ஆகாயம் ஒன்று தான்
அதனால் கற்பனைச் சொர்க்கத்தை
ஆகாயத்திலேயே அவன்
அழகாய் அமைத்தான்

அந்த சொர்க்கத்தையே
அவன் அடிக்கடி பாடினன்
அந்த சொர்க்கத்தையே
அவன் அடிக்கடி நாடினன்

பூமியில் கிடைத்த
ரணங்களுக் கெல்லாம்
ஆகாயத்திலிருந்தே அவன்
மருந்துக்கள் கேட்டான்
அவன் கலாச்சாரத்திலும்
கனவுகளிலும்
சொர்க்கம் ஒரு
மையப் பொருளானது
சொர்க்கம் ஒரு
போதைப் பொருளானது

வாழ்ந்த காலம் முழுதும்
சொர்க்கம்
வசப் படவில்லை
அதனல்
செத்தால் தான் சொர்க்கம்
சாத்தியம் என்றொரு
தத்துவம் சொன்னன்

அப்போது தான்
அக்டோபர் மாதம் ஒரு நாள்
பூமிப்பரப்பின் ஓரிடத்தில்
மனிதன்
ஆஹாவென்றெழுந்தான்
அஞ்சி நடுங்கிய கரங்கள்
அடங்கி ஒடுங்கிய கரங்கள்
அக்கினியா யெழுந்தன.

அவன் படைத்த அனைத்தையும்
அவனே ஆக்ரமித்தான்
அவன் பார்த்த அத்தனைக்கும்
அவனே ஆணையிட்டான்

வஞ்சித்த வர்க்கத்தை
வாகை சூடி நின்ருன்
துன்பத்தை முதன் முதலாய்த்
தோற்கடித்து நின்ருன்

ஆர்ப்பரித்து
ஆர்ப்பரித்து
உயர்ந்த கரங்கள்
ஆகாயத்துச் சொர்க்கத்தை
அப்படியே இறக்கி
பூமியில் வைத்தன
சோவியத் பூமி
சொர்க்க பூமியானது.

அம்போது தான்
வானம் குனிந்து பார்த்து
மனிதனைக் கண்டு
குலவையிட்டது
குதூகலித்தது

பாவம் செடிகள!
பாவம் பூக்கள்!!

தகிக்கும் அழகில் செடியில் பூக்கள்
ஆசை ஆசையாய் பூக்கப் பறித்ததும்
....
செடியின் வெறுமை பாவமாயிருந்தது
நொடியில் செடியை மூளியாக்கியது
கொலைக் குற்றம் போல குறுகுறுக்க வைத்தது
அறிவை நொந்தேன் ஆசையை நொந்தேன்
எப்போதும் இனி மேல்
பூக்களைக் கையால் பறிப்பதில்லை என
செடியிடம் நின்று சத்தியம் செய்தேன்

அப்புறம் ஒரு நாள் முன்பு போலவே
தகிக்கும் அழகில் செடியில் பூக்கள்
அறிவை விரித்து ஆசையை அடக்க
செடியில் பூக்கள் சிரித்ததைப் பார்த்தேன்

சில நாள் கழிந்து செடியில் பூக்கள்
சீக்காளி போல வாடி வதங்கி
ஓரம் உதிர்ந்து காய்ந்து கருகி
....
பூக்களைப் பார்க்க பாவமாயிருந்தது
பூவிடம் நின்று சத்தியம் செய்தேன்

பார்க்கப் பார்க்கப் பூப்பாய்
பூக்கப் பூக்கப் பறிப்பேன்
பறிக்கப் பறிக்கப் பூப்பாய்

இன்று பாரதி இங்கு இருந்தால்...

பாதியில் நிறுத்திப் போன
பாரத யுத்தத்தை
மீண்டும் துவக்கவா
பாரதி நீ இன்று
பாரதம் வருகிருய்

இரும்பு அணுக்களை
கரும்பில் கலந்த
கற்பகக் கவியே
உனக்கு
அனந்த கோடி வணக்கங்கள்
வா

பாரதி
உன் பூவுலகப் பிரவேசம்
எந்த உருவில் என்று
ஏதேனும் முடிவிருந்தால்
கால தேச வர்த்தமானக்
கட்டுகளின் அடிப்படையில்
நாங்களும் ஒரு
யோசனை சொல்வோம்.

பாவப்பட்ட பாரதத்தில்
பாரதி நீ
பாலகனுய்ப் பிறக்காதே

பாலும், பள்ளியில் இடமும்
'பாரதி' என்ருலும்
கிடைக்காது ஐயா
மேலும் நீ
பிள்ளையாய்ப் பிறந்து
பெரியவனுய் வளர்ந்து
பேனுவை எடுக்கு முன்பு
மோனத் தவத்தில்
மூழ்கிய தேசத்தை
கரையான் புற்று வைக்கும்
கருநாகம் தீண்டி வரும்
ஆதலால் பாரதி நீ
பாவப்பட்ட பாரதத்தில்
பாலகனுய்ப் பிறக்காதே.

நூறு வயதாவதால்
தலை கூர்ந்து பாரதி
நூற்றுக் கிழவனுயும்
வந்து விடாதே
கூனிக் குறுகி நீ
பார்க்கும் பார்வை
வேதப் பார்வையாயிருக்கும்
வேர்வைப் பார்வையாயிராது.
அழுகைப் பாட்டும்
ஆத்திரப் பாட்டும்
வேண்டிய தேசத்தில்
நீ தொழுகைப் பாட்டும்
தோத்திரப் பாட்டுமாய்
ஓதிக் கொண்டிருப்பாய்

அதனுல்
நீ விட்டுப் போன
முப்பத் தொன்பதிலேயே
இப்போதும் வா
அனுபவ முத்திரைகளோடு
அதுவே நல்ல பிராயம்.

அந்த வயதிலேயே
நீ வரவேண்டு மென்பதில்
வேறொன்றும் உண்டு
உன் தோற்றம் பற்றி
இப்போது சில சந்தேகங்கள்

நீ நெற்றியில்
பொட்டு வைத்திருந்தாயா
கோட்டில்
ஒட்டுப் போட்டிருந்ததா
என்பவை
எம் தமிழறிஞர்களின்
தீராக் கவலைகள்.

ஆனால் பாரதி
நாங்கள் அறிவோம்
நீ பொட்டு வைத்திருந்தாலும்
புரட்சிக் கவிஞனே
பொட்டில்லா விட்டாலும்
பக்தி மானே
கோட்டில்
ஒட்டுப் போட்டிருந்தாலும்
நீ உஞ்சி விருத்தி செய்யவில்லை

வயதும் வடிவமும் போக
மற்றொன்றும் உண்டு
பாரதி நீ
சர்க்கார் பாரதியாக
வருவதாய் எண்ணமா
சாமான்யர் பாரதியாய்
வரப் போகிறாயா

சர்க்கார் பாரதி என்றால்
சார்ந்ததன் வண்ணமாகும்
சாத்திரம் தெரிய வேண்டும்
சௌகர்யம் வேண்டுமென்றால்
சௌந்தர்யங்களையே பாடவேண்டும்

உதயமும் அஸ்தமனமும்
ஒன்ருய்த் தெரியும்
ஆஸ்தான கவியாக
ஆயுளெல்லாம் இருக்கலாம்

சாமான்யர் பாரதி என்ருல்
நாக்கில் சரஸ்வதி இருப்பாள்
வெகு தூரந்தாண்டி
நாசிக்கில் லெட்சுமி இருப்பாள்
மீண்டும் உனக்குச்
சாப்பாட்டுக் கஷ்டம் வரும்
சாகாத கவிதை வரும்

அழைத்தது ஏழைகள் என்பதால்
அவர்களின் கவியாகவே வா
உனக்கு நல்வரவு பாரதி

●

அக்ராகரத்தில் முளைத்த
அந்த முதல் மீசை

இரண்டு கங்குகளாய்
அந்தக் கண்கள்

அவ்வளவு பெரிய மூளையை
அமுக்கி வைக்க முடியாமல்
அல்லலுறும் தலைக்கு
அனுசரணையாக
சுற்றிச் சுற்றிக் கட்டிய
முண்டாசுக் கட்டு

இவற்ருேடு
காலங்காலமாய் வழிந்த
மானுடத்தின் கண்ணீர் கண்டு
கனிந்து கனிந்து போன இதயம்

காற்றுப் பட்டாலும்
விழுந்து விடும் என்பதால்
கோட்டுப் போட்டும் வந்தான்
பாரதி

அவன் மறித்த காலம் முதல்
இன்று வரை வடிந்த
மனித குல ரத்தத்தால்
ஏழைகள் கூடிநின்று
ஆரத்தி எடுத்தார்கள்.

வரும் வழியில்
என்ன பார்த்தானே
ஏது பார்த்தானே
வாடிப் போயிருந்தான்
மீண்ட கவிராஜன்.
என்ன நேர்ந்தது
எம் இந்திய மக்களுக்கு
கரைந்த உடலும்
கந்தல் உடையுமாய் நீங்களும்
கரையாத உடலும்
கலையாத ஆடையுமாய் சிலரும்
என்ன நேர்ந்தது
எம் இந்திய மக்களுக்கு
சுதந்திரம் கிடைத்தும்
சுகம் கிடைக்காத
சூட்சுமம் என்ன
சொல்லுங்கள் என்றான்
சுப்ரமண்ய பாரதி

எரிச்சலும் ஏக்கமுமாய்
ஏழைகள் சொன்னார்கள்
நீ யுரைத்த காளிதேவி
எல்லைக்கப்பால் போய்
கடைக்கண் வைத்தாள்
எல்லைக்குள்ளே அவள்
கடுகளவும் பார்க்கவில்லை.

எங்கள் எலும்புகளை ஒடித்து
சிலர் இருக்கைகள் செய்த போதும்
எண்ணெய்க்குப் பதிலாய்
எங்கள் இளைஞர்களை
இஸ்லாம் நாடுகளுக்கு
ஏற்றுமதி செய்த போதும்
சத்திரமும் கிடைக்காமல்
நாங்கள் தவிக்கும் போது
நட்சத்திர ஓட்டல்களில்
நடனங்கள் நடக்கையிலும்
வெண்மணியிலிருந்து
விழுப்புரம் வரை
பெல்ச்சியிலிருந்து
தியோலி வரை
ரத்தக் காட்டேறிகள்
ரணகளம் நடத்தையிலும்
சத்தமே போடவில்லை
உன் சக்தியும் காளியும்

மற்றெங்கும் பால்வகைப் பிரிவுகள்
இங்குதான் நால் வகைப் பிரிவுகள்
தேசம் முழுவதும்
பாதிக்கு மேல் சங்கம்
சாதிக்காரர் சங்கம்

சுதந்திரம் வந்ததும்
பாகப் பிரிவினையில்
வெஞ்சா மரங்கள் சிலருக்கும்
வெஞ்சிறைகள் எங்களுக்கும்

சுதந்திரம் வந்ததும்
சிலர் தம் சட்டைகளில்
பை தைக்கப் போனார்கள்
பாட்டாளிகள் நாங்கள்
பதாகை தைக்கப் போனோம்.

வட்டமேஜை மாநாட்டிற்கு
பின்வந்த சுதந்திரம்
எங்களுக்கு
வட்டத்தையே தந்தது
வயிறுகளுக்குத் தரவில்லை

தேவசபைகளுக்குப்
பாவமன்னிப்பிற்கே
நேரம் போதவில்லை
செல்வர்களின் பாவத்தையும்
சேர்த்தே மன்னிப்பதால்
ஏழைகளின் கண்ணீர்
இன்னும் பெருகுதைய்யா.

ஆயிரம் ஆயிரமாய்
அநியாயங்கள்
அகலமாய்
நீளமாய் நடக்கையில்
அங்குலங்கூட நகரவில்லை
காளியின் திரிசூலம்

கோடானு கோடி
மக்களைக் காப்பாற்ற
கோடி கோடி தெய்வங்கள்
மக்கள் தொகைப் பெருக்கமும்
தெய்வத் தொகைப் பெருக்கமும்தான்
இங்கு சரிவிகிதச் சங்கதிகள்.

வாய்ப்பாடு
முதலாளிகளின் வேதமானது
வயிற்றுப்பாடு
ஏழைகளின் சுலோகமானது

ஜனநாயகம் நடக்கவில்லை
சமஸ்தானம் நடக்கிறது
சர்க்கஸ் நடப்பதுபோல்
சர்க்கார் நடக்கிறது.

புலவர் தமிழில்
ஊறுகாய் வினைத்தொகை
ஊனைக் கஞ்சியும்
ஊறுகாயும் தான்
எங்கள் வினைப்பலன்

நாங்கள்
இருக்கும் இடமெல்லாம்
இருளடைந்து கிடைக்கையில்
முனிவர்களின் ஆஸ்ரமங்களில்
மொஸைக் தரை போட்டார்கள்

சுதந்திரம் வந்ததும்
வெள்ளி முளைக்குமென்று
விழி பார்த்திருக்கையில்
கள்ளி முளைத்ததையா
எங்கள் கனவுகள் உடைந்ததையா

மேடைகளில்
சப்த அலங்காரங் கேட்டு
தேசம் நிசப்தமாயிருக்கிறது
எல்லாத் திசைகளையும்
சொல்லால் இழுத்தவனே
எங்கள் வாழ்க்கை வளம்பெற
வழிகளைச் சொல் என்றார்
ஏழை மக்கள்.

எல்லாம் கேட்ட
தேசியக் கவியின்
திருமுகம் வாடியது
உண்ண மறுத்தான்
உம்மென் றிருந்தான்
சற்று நேரத்தில்
அவன் வாட்டம் அகன்று
வழக்கமாய் வரும்
ஆவேசம் வந்தது
ஆடியது பூவுலகு

பாரதி சொல்வான்
பறையருக்கும் இங்கு தீயர்
புலையருக்கும் விடுதலை என்றேன்
விடுதலையில் இவர்களெல்லாம்
விடுபட்ட தலைகள் இன்று.

செல்வரோடு வறியருக்கும்
சேர்ந்து வந்த விடுதலை
என்று பாடினேன்
நான் தேடாத சுதந்திரம்
பாடாத விடுதலை இது

ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எங்கும் உள்ள தேசத்தில்
நாம் எல்லோரும் சமம் என்பது
உறுதியாகாமல்

உழவுக்கும் தொழிலுக்கும்
நிந்தனை செய்தும்
வீணில் உண்டு களித்திருப்போரை
வந்தனை செய்தும்
விழலுக்கு நீர்பாச்சி
மாய்ந்து கொண்டிருக்கையில்
வெறும் வீணருக்குழைத்துடலம்
ஓய்ந்து கொண்டிருக்கையில்
உங்களை
ஆடச் சொன்னது யார்
பள்ளுப் பாடச் சொன்னதுயார்
ஆனந்த சுதந்திரம்
அடைந்து விட்டோமென்று
அடித்துச் சொன்னவன் யார்

என்பாடல்களுக்கு
பாஷ்யம் எழுதியவனைக்
கூப்பிடு என்றான்
தேசியகவி

அங்கம் அங்கமாய்
சுதந்திரத் தாயை
வர்ணித்த எவனும்
அகப்படவில்லை.

அக்கினியாளுன் பாரதி
குனிந்து ஒரு
காலணியைக் கையிலெடுத்தான்
குவலயமே
நடுங்கக் கேட்டான்
பாட்டாலடித்தேன்
பாதகங்கள் குறையவில்லை

இப்போது
ஜோட்டால் அடிக்கவா
சொல்லுங்கள் ஜெகத்தீரே!

வாயெல்லாம்

எல்லாம் கிடக்கட்டும்
எதெதுவோ நடக்கட்டும்
கற்பில் சிறந்தவள்
கண்ணகியா மாதவியா என
பட்டி மன்றங்கள்
பரவலாய் நடக்கட்டும்

யார் ஜெயித்தாலும்
யார் தோற்றாலும்
தமிழனுக்கு
வாயெல்லாம் பல்
பல்லெல்லாம் சொத்தை

கேவலம்

நீர் வளம் இருந்தும்
நில வளம் இருந்தும்
கேவலம் தானே
கிடைத்தது நமக்கு

தரம்

பிராமணப் பூசாரிக்கு
மாவிலை வேண்டும்
பண்டார பூசாரிக்கு
வேப்பிலையே போதும்
அரிஜனப் பூசாரிக்கு
அறுகம்புல் தான் கிடைக்கும்

பெண்

தங்கத்தில் சுவர் வைத்து
வைரத்தில் வாசல் வைத்தாலும்
அவள் வைக்கப்பட்ட இடம்
சிறையல்லவா.

மரண தெய்வங்கள்

முதாதையர் கூடி
மூன்று மரண தெய்வங்களை
உருவாக்கிப் போனார்கள்.

இப்போது
மரண தெய்வங்கள்
மறு உருவம் தாங்கின
முதலாளி எமனானான்
நிலப்பிரபு காலனானான்
ஏகாதிபத்தியம் தூதனானது.

பூ

ஏழைக்குக்
கண்ணிலும் பூ
காதிலும் பூ

திரு. வி. க.

உன் மூக்கின் ஒருபக்கம்
தமிழ்த் தென்றல் இழைய
இன்னொரு பக்கம்
தொழிதாளப் புயல் நுழைய
இரண்டையும் சுவாசித்த
உன் மூச்சுக் குழல்
விஞ்ஞானம் அறியாத அற்புதம்

தேசிய நீரோட்டம்

காவேரி
இந்தியாவில் ஓடவில்லை
காவேரி
கர்நாடகத்தில் ஓடுகிறது.

காலும் கையும் தான்

நாங்கள்
பழங்கள் கேட்டு
பிரார்த்தித்தோம்
குமுட்டிப் பழங்கள்
கைகளில் வந்தன.

காய்கள் கேட்டு
பிரார்த்தித்தோம்
எட்டிக் காய்களும்
வேப்பங் காய்களும்
ஏராளமாய் எங்கள்
கைகளில் வந்தன.

பூக்கள் கேட்டு
பிரார்த்தித்தோம்
நெருஞ்சிப் பூக்களும்
எருக்கிளம் பூக்களும்
நிறைய நிறையக்
கைகளில் வந்தன.

பார்வைக்கு
பழமும் காயும்
வாய்க்கும் வயிறுக்கும்
வகைப்பட வில்லை.

பகட்டுக்குப் பூக்கள்
தொட்டால் முள்
தொடுத்தால் விஷம்.

பரம்பரை நெடுகிலும்
இப்படித்தான்
பாட்டன் கையில்
பூவும் விஷமும்
தாத்தன் கையில்
காயும் கசப்பும்
அப்பன் கையில்
அசிங்கப் பழங்கள்

பிரார்த்தனைக்காக
நீட்டிய கரங்களை
கண்ணீராலேயே
கழுவிக் கொண்டனர்.

எங்கள் கைக்கும்
அந்தக் காலம் போல்
முள்ளில் பூவும்
மூளிக் காயும்
முசுட்டுப் பழமும்
பிரார்த்தனை முடிந்ததும்
வந்து சேர்ந்தன.

எங்கள் கைப் பூவை
எங்கள் கைக் காயை
எங்கள் கைக் கனியை
எஜமான் கைச் சரக்கோடு
ஒத்துப் பார்த்தோம்.

அவன் கைப் பூவில் கூட
வைட்டமின் இருந்தது
அவன் கைக் கனியில் கூட
அத்தர் மணந்தது.

காலங் காலமாய்
கண்மூடி நின்ற
பிரார்த்தனையை நிறுத்தினேம்
கண்களைத் திறந்தோம்.

எதிரே
நாங்கள் நட்டு வளர்த்த
மா மரங்கள்
கர்ப்பஸ்த்ரீகளாய்
கனிகளோடு

நாங்கள் நீரூற்றி வளர்த்த
தென்னை மரங்களில்
நாலா புறமும்
குலையும் காயும்

நாங்கள் பதியன் போட்ட
ரோஜாக் காடுகளில்
கண்ணைப் பறிக்கும்
ரோஜாப் பூக்கள்

மாஞ்சோலைக்குள் நாங்கள்
மடமடவென நுழைந்தோம்
தென்னந் தோப்புகளில்
திடுதிடுவெனப் பாய்ந்தோம்
ரோஜாக் காடுகளில்
ஜோராய் நடந்தோம்

எதிர்த்து வந்தவனை
எட்டி உதைத்தோம்
எல்லாத் திசைக்கும்
எக்காளம் ஊதினேம்

தேங்காய் ஒரு கையில்
மாங்கனி மறு கையில்
மீசை முறுக்குகளில்
ரோஜாப் பூக்கள்

இவை
எங்கள் காய்கள்
இவை
எங்கள் கனிகள்
இவை
எங்கள் பூக்கள்

எட்டி உதைத்த எங்கள்
கால்களை வணங்கினோம்

இனி எங்களுக்கு
காலும் கையும்தான்
தெய்வம்

சுற்றிச் சுற்றி வா

தனி அறை
அகல மேசை
பெரிய நாற்காலி
உட்கார்.

இனி உனக்குத்
தெரியாதது எதுவும்
உலகத்தில் இல்லை

உன் கீழ்
பணி செய்பவன்
எவனையும்
உனக்குச் சமமாக
உட்கார விடாதே

'செய்' என்று சொல்லாதே
ஏன் செய்ய வில்லை என்று
எடுத்த எடுப்பிலேயே கேள்

உன் மேசை மணி ஓசை
ஓநாயின் ஓலம் போல்
ஒலித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்.

பின் சிரிப்பை ஒழி
கோபம் கண்ணில்
கொப்பளித்து வரட்டும்

அலுவலகம் எங்கும்
ஆறேழு சங்கங்கள்
ஒரு சங்கத்தைத் தூக்கி
உன் பைக்குள்ளே போடு
உளவறிந்து வரச் சொல்

எம். எல். ஏ வந்தால்
எழுந்து நில்
எம். பி. வந்தால்
குனிந்து நில்
மந்திரி வந்தால்
மண்டியிட்டமர்

பிரச்சனை வந்தால்
அவசரமாய்த் தீர்க்க
அவஸ்தைப் படாதே
அதைத் தூக்கி
நடுவில் வை
சுற்றிச் சுற்றி வா

ஆலயந் தொழுதுதான்

ஏழை நாடுகளிடம்
ஏகாதி பத்தியம்
சந்தை கேட்கும்
இல்லையேல்
சண்டைக் கழைக்கும்

முன்பொரு காலம்
ஞானத்தை
இலவசமாய்த் தந்தோம்
இப்போது
விஞ்ஞானத்தை
விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம்.

பல் பொடி முதல்
படுக்கைவிரிப்பு வரை
எல்லாம் அவன் வசம்
வேர்க் கடலையும்
வெள்ளாட்டுப் பாலும்
நம் வசம்.

தேயிலை விளைவிப்பான்
என் தேச மகன்
போயிலையும் விளைவிப்பான்
எடுத்து வைத்த அவனுக்கு
கொடுத்து வைக்க விதியில்லை
விளைவித்த அவனே
விலை கொடுத்து வாங்குவான்
வெள்ளைத் துரையிடம்

ஏழை நாடுகளின்
வாழைப் பழந்தின்று
ஏகாதி பத்தியம்
தோலை உரித்துச்
சாலைகளில் எறியும்
வழுக்கி விழுபவர்க்கு
வைத்தியங்கள் பார்க்க
அங்கிகளோடு சில
அப்பாக்கள் வருவார்கள்
அயல் நாட்டுப் பணத்தோடு
அப்பாக்கள் வருவார்கள்.

பழ மரம் ஒன்றைப் பார்த்தால்
ஏகாதி பத்தியத்திற்கு
இருப்புக் கொள்ளாது
முதலில் வந்து
பழங்களைப் பறிக்கும்
அப்புறம் ஒரு நாள்
காய்களைப் பறிக்கும்
அவசரமென்றால்
பிஞ்சையும் பறிக்கும்

விளையாட்டிற் காய்
பூக்களைப் பறிக்கும்
வேதனையூட்ட அதன்
வேர்களைக் கிள்ளும்
பட்ட மரமாக்கிப்பின்
வெட்டி விடும் விறகுக்காய்

இன்னொரு மரக்கன்றை
ஏழை மகனொருவன்
நட்டு நீர் பாய்ச்சுவதை
நாக்கில் நீரூற
துரட்டுக் கோலோடு
தூரத்திருந்து காத்திருக்கும்
பேரதற்கு ஏகாதிபத்தியம்.

ஆலயந்தொழுதுதான்
அது ஆயுதங்கள் விற்கும்
ஆண்டவனை வணங்கித்தான்
அது அடுத்தத் நாட்டைக் கெடுக்கும்

ஏகாதி பத்தியம்
மேற்கில் உதயமானது
என் தேச மாந்தரே
எதற்கும் அஞ்சாதீர்
அது ஒரு
அஸ்தமனத் திசை.

கூரையில்லாக் குடும்பத்திற்கு...

மரத்தைப் பார்த்தேன்

நான் பார்த்ததும் மரம்
ஏதாவதொரு கவிதை தரும்
என்ன பார்க்கிருய்
கவிதை தரவா என்றது.

கவிதை தந்தது போதும்
உன் நிழலில்
ஒரு குடும்பம்
நிர்க்கதியாய் வாழ்கிறது.

இலைகளின் கலக்கத்தில்
துளித் துளியாய்
சூரிய ஒளி
கூரையில்லாக் குடும்பத்தை
சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

எனக்குக் கவிதை வேண்டாம்.
இலைகளைப் பெருக்கி
நெருக்கிப் பிடி
கூரையில்லாக் குடும்பத்திற்கு
ஓட்டையில்லாக்
குடை விரி
போதும்.

கடலைப் பார்த்தேன்.
கவிதை தரவா என்றது.

அதோ
கட்டு மரம் ஏறி
காற்ருேடு போரிட்டுக்
கைநோகச் செல்கிருன் ஒருவன்

எனக்குக் கவிதை வேண்டாம்
அவனை இன்னும் உன் மேல்
அலைய விடாமல்
மீன்களைக் கொடு
போதும்

வானத்தைப் பார்த்தேன்
கவிதையா வேண்டும் என்றது

அங்கே ஒருவன்
நா வறட்சியில்
மரணத்தை நோக்கி
மல்லாந்து கிடக்கிருன்.

எனக்குக் கவிதை வேண்டாம்
அவன் வறண்ட வாய்க்கு
ஒரு துளி மழை கொடு
போதும்

காகிதம் முறைத்தது

கவிதைகள் கிடைத்து வந்த
இடங்களில் போய்
வேண்டாம் வேண்டாம் என்று
உதறிய காரியம்
சரியேயில்லையாம்

காகிதமே
நீயும் வேண்டாம்
இளைஞன் அலைகிறான்
நாடு முழுதுமுள்ள
காகிதம் வாங்கி
மனுக்களைப் போட்டு
காகிதப் பஞ்சத்தில்
இளைஞன் அலைகிறான்

கவிதையானது போதும்
போ
அவன் திருப்திக்கு
ஒரு மனுவாக மாறு

பிள்ளைத் தமிழே!

தமிழே! தாயே!
உன்னை
வாழ்த்துவதற்கும்
வணங்குவதற்கும்
இப்போதெல்லாம்
எத்தனை சங்கடங்கள்
உன்னை வாழ்த்து வதென்றால்
முக்கனி சர்க்கரை
கரும்பு கற்கண்டு
என்றல்லவா
வர்ணிக்க வேண்டும்

தாயே! தமிழே!
இவை எல்லாமே இப்போது
விலை ஏறிப் போயின
முக்கனிகள் மட்டுமல்ல
எல்லாக் கனிகளுமே
ஏழைக்கு
எட்டாக் கனிகளம்மா!

பொருள் விலையைக் குறைக்க
நாங்கள்
போராடி வருகிறோம்
போராட்டச் சத்தங்கள்
அலை அலையாய்ப் பெருக

இப்போதுள்ளவர்கள்
இறங்கி வரும்போது
எல்லாப் பொருள் விலையும்
இறங்கியே தீருமம்மா.

பொருள் விலை இறங்கையில்
கனி விலையும் இறங்கும்
கற்கண்டும் விலை இறங்கும்
அப்போது தான்
தாயே தமிழே
உன்னை வர்ணிக்க
வார்த்தை வரும்
வசதி வரும்
அதுவரை பொறுத்திரு.

உன்னை
வாழ்த்தியவர்களும்
வணங்கியவர்களும்
காப்பியங்களையும்
காவியங்களையும்
உனக்கு
அணிகலன்களாய்
பூட்டவில்லை தாயே
விலங்குகளாய்ப் பூட்டி
சிறைப் படுத்தி விட்டார்கள்

உன் முதுமையை வாழ்த்தி
உன்னை
கிழடாக்கிவிட்டார்கள்
உன் பெருமையை வணங்கி
உன்னை
முடமாக்கி விட்டார்கள்.

உன்னைப் புகழ்வதில்
அவர்களுக்கொரு
எல்லையே இல்லை.

தாங்கள் தினமும்
பல் துலக்குவதே
தாயே தமிழே
உன்னைச் சுத்தமாய்
பேசத்தான் என்று
சிலர் சத்தியம் செய்தார்கள்.

இவ்விதம் உன்னை
வாழ்த்திய நபர்களுக்கு
தமிழே தாயே
அதுவும் இதுவுமல்ல
அரியாசனமே
பரிசாய் வந்தது

வந்தும் என்ன
பழைய
காவிய விலங்குகளில் தானே
நீ காட்சி தருகிறாய்
பழைய
சாய்வு நாற்காலியில் தானே
சாய்ந்து கிடக்கிறாய்
பழைய
பெருமைகளில் தானே
மிதந்து வருகிறாய்.

இனிய அன்னையே
இலக்கியங்களில் தானே
இறுமாந்து கிடக்கிறாய்
விஞ்ஞானத்தை இன்னும்
மழலையில் தானே
குழறி வருகிறாய்.

உன் தோட்டத்தில் ஏனம்மா
ஒரே நிறத்தில்
ஓராயிரம் மலர்கள்

உன் தோட்டத்தில் ஏனம்மா
ஒரேமணத்தில்
ஒரு கோடிப் பூக்கள்

எல்லா நிறங்களிலும்
எல்லா மணங்களிலும்
எப்போதம்மா உன் தோட்டம்
பூத்துக் குலுங்கும்.

அன்னைத் தமிழென்று
அடங்கியது போதும்
பிள்ளைத் தமிழென்ற
பெருமையுடன்எழுவாய்.

பிள்ளைத் தமிழே
பிள்ளைத் தமிழே
சாய்வு நாற்காலியிலிருந்து
சற்றே எழுந்திரம்மா

காப்பிய விலங்குகளை
கழற்றித்தா
அணிகலன்களாக்கி
உனக்கு
அலங்காரம் செய்விப்போம்

ஆலைகளுக்கும்
அலுவலகங்களுக்கும்
அவசரமாகப் போய்வா
பள்ளிகளுக்கும்
கல்லூரிகளுக்கும்
பயப்படாமல் போய்வா

கோவிலுக்குள் போகும்
கோரிக்கை வைக்காதே

ஏற்கனவே போன மொழி
என்ன சாதித்தது
ஒரு மொழியாலும் அங்கு
உபகாரம் இல்லை
அதனால்
கோவிலுக்குள் போய்
பிள்ளாய்
வீணாக நேரத்தை
விரயமாக்காதே

கோர்ட்டுக்குப் போ
கோட்டைக்குப் போ
விஞ்ஞானக் கூடங்களில்
விளையாடி வா

ஒரு வித உணவையே
உண்டு உண்டு
சோகை பிடித்தாய்
இனி நீ
சரி விகித உணவுண்டு
சக்தியைப் பெருக்கம்மா

அகத்திணை புறத்திணை
பேசியது போதும்
பிள்ளைத் தமிழே
கிள்ளைத் தமிழே
அறிவியல் பேசு
புவியியல் பேசு
ஆபாசம் இல்லாத
ஆரோக்யம் வளர்.

உன்னை
வாழ்த்துபவனையும்
வணங்குபவனையும்
புறந்தள்ளி வை
உன்னை
வளர்ப்பவனோடு
சரசத்தை வளர்.

பேசிக் கொள்கிறோம்

இந்திய தேசப்படம்
சுவரிலிருந்து
இறங்கி வந்தது

௧

என்ன நினைத்தீர்கள்,
யாருக்கும் இங்கு
என் மீது அக்கறையில்லை
பல்லி எச்சத்தில்
பாதி நிறம் மாறினேன்
பாச்சாளை கடிக்கிறது
பூரானும் தேளும்
புகுந்து கொள்ளும்
இடமா நான்
செல்லெல்லாம்
அரித்து அரித்து
செதில் செதிலாய்,
தொங்குகிறேன்
மருந்தடிக்க மாட்டாயா
என்னைப்
பொருட்படுத்த மாட்டாயா

௨

ஒவ்வொரு நாளும்
உன்னைப் பற்றித்தான்
பேசிக் கொள்கிறோம்

எந்த மருந்தென்பதில்தான்
எங்களுக்குள் வாதங்கள்

●

முப்பத்தாருண்டுகளாகவா?

●

முணு முணுத்துக் கொண்டே
இந்திய தேசப்படம்
சுவரேறித் தொங்கியது.

கொடிகள்

கொடிக்கம்பத்தை யாரும்
கவனிக்க வில்லை

எப்படியோ விழுந்த
விதை ஒன்றில்
பீர்க்கஞ் செடி
கம்பத்தடியில் முளைத்தது
கொடியாய் நீண்டது

பீர்க்கங்கொடி
அரசியல் சட்டத்தை
அறியவில்லை
கம்பத்தைச் சுற்றியது
உயர உயரப் போய்
தேசீயக் கொடியையும்
தொடப் போனது

தேசீயக் கொடிக்கு
சுள்ளென்று வந்தது
பீர்க்கங் கொடியிடம்
பிடி பிடியென்று
பேசத் துவங்கியது

நானும் கொடி
நீயும் கொடி என்பதால்
என்னைத் தொடவா பார்க்கிறாய்?

எல்லோரும் வணங்கும்
இடத்தில் நான்
யாரும் பிடுங்கும்
இடத்தில் நீ

பறக்கையில் என்னைத்
தொடுவது என்பது
சட்டப் படியும்
குற்றப்படும்

பீர்க்கங் கொடிக்கு
சிரிப்பு வந்தது
பேசத் துவங்கியது

தைத்து வந்த கொடி நீ
முளைத்து வந்த கொடி நான்
ஒரே இடத்தில் இருந்து கொண்டு
பறப்பதாய்ச் சொன்னது
சிரிப்பதாயிருக்கிறது.

நீ ஒன்றும்
பறக்கவுமில்லை நகரவுமில்லை
ஆடிக் கொண்டிருக்கிறாய்
அதுவும்
அடிக்கின்ற காற்றுக்கு
ஏற்றாற் போல
நடனங்கள் ஆடுகிறாய்

பூக்காமல்
காய்க்காமல்
ஒருவர் வயிற்றுக்கும்
உணவு தராமல்
உனக்கும் கொடியென்று
யாரிட்ட பெயரிது?

நானோ
நாளையே பூப்பேன்
நவ நவமாய்க் காய்ப்பேன்
நான்
சருகாகி உலர்ந்து
விறகாகப் பயன் தருவேன்

நீ
இற்றுக் கிழிகையிலும்
இப் போதிருக்கையிலும்
என்ன தான் செய்தாயென்று
என்னிடம் மட்டுமாவது
சொல்லிப் பாரேன்

சட்டத்தைக் காட்டி
என்னைத் துரத்தாதே
என் காயைத் தின்ற
பலத்தில் தான்
ஒருவன்உன்னை
மேலும் கீழும்
தைத்துக் கொடுத்தான்
மேன்மைப் படுத்த
சட்டம் செய்தான்.

நீ மட்டுமல்ல
நானும் கூட
தேசீயக் கொடிதான்
சமத்துவம் பற்றி
கீழே பேசுவதை
மேலே நாம் நிகழ்த்துவோம்

இதோ
உன்னைத் தொடுகிறேன்

மண் குதிரைகள்

ஐந்தாண்டிற் கொரு முறையும்
சில சமயம் அவசரமாகவும்
வர்ண மண் குதிரைகளில்
வாக்குறுதிகள் அமர்ந்து
அக்கரையில் வந்து
அமர்க்களமாயிறங்கும்
இக்கரையில் நாங்கள் நின்று
ஏக்கமுடன் பார்த்திருப்போம்

ஆற்றில் இறங்கிய
அழகு மண் குதிரைகள்
ஆறேறி வந்ததில்லை
அழுத முகம் பார்த்ததில்லை
கும்பிட்ட கரங்களோடு
குதிரைகளை இறக்கியவர்
மீண்டும் வருவார்
மீண்டும் இறக்குவார்
மண் குதிரை மாறி
இன்னும் ஒரு
மரக் குதிரை கூட வரவில்லை
என்று வரும்
ஒரு உயிர்க் குதிரை?

மண் வெட்டி எடுத்து...

கல்லில் உரித்த நாரை
காயப் போட்டேன்
காகிதக் கப்பலொன்றில்
கடலைக் கடந்து
கரை வந்து சேர்ந்தேன்
பல் குத்தும் கடப்பாரையை
பக்கத்தில் விட்டெறிந்தேன்
மண் வெட்டி எடுத்து நான்
மயிர் வெட்டி வந்தேன்
வைகை யாற்று
வண்டல் மண்ணை யெல்லாம்
எண்ணிக் கணக்கெடுத்து
இருப்பில் வைத்தேன்.

திட்டக் கமிஷன்
உறுப்பினர் நான்
தேசம் எங்கும்
தெருக்களில் எல்லாம்
தேனும் பாலும்
ஓட விடுவேன்.

பிரச்சனை

இவன்
அவனைப் பார்க்கப் போனான்
அவன்
கன்னத்தில் கை வைத்து

... ...

ஏன் இப்படி என்றான்
'பிரச்சனை' என்றான் அவன்

... ...

ஒரு நாள்
அவன்
இவனைப் பார்க்க வந்தான்
இவன்
கன்னத்தில் கை வைத்து

... ...

ஏன் இப்படி என்றான்
'பிரச்சனை' என்றான் இவன்

... ...

தாங்க முடியவில்லை
எங்காவது போகலாம் என்று
இருவரும் புறப்பட்டனர்

... ...

பஸ் கிளம்பவில்லே
பஸ் முதலாளி
கன்னத்தில் கை வைத்து
... ...

ஏன் இப்படி என்ருர்கள்
பஸ் முதலாளி
பதில் சொன்ஞன்
கார் கிடையாது
கடை கிடையாது
சனங்கள் எல்லாம்
தெருக்களில்
... ...

அவன் இவனிடம்
வா
சேர்ந்து கொள்வோம்
பிரச்சனை இப்போது
தீர்ந்து கொண்டிருக்கிறது

பத்தொன்பது மாதங்கள்

இன்றோடு
பத்தொன்பது மாதங்கள்
என் பிள்ளைகள்
என்னைப் பார்த்து
சிரிப்பதை நிறுத்தி

எங்கள்
எல்லோர் பாஷையும்
மௌனம் என்ருகி

எங்கள்
எல்லோர் வயிறுகளிலும்
அரை வயிறு
காணமற் போய்

எங்கள்
சந்தோஷம் முழுதும்
கொள்ளையடிக்கப்பட்டு

இன்றோடு
பததொன்பது மாதங்கள்
... ...

நாங்கள் போராடிகள்
எங்களை
இடை வெளி விட்டு
சந்திக்கும் எவரும்
ஆவலாய் கேட்கும்
முதல் கேள்வி

"இப்போது
வேலையிலா வெளியிலா"

எங்கள்
வீடுகளின் சந்தோஷம்
நிலையானதல்ல

இந்து மதத்தின்
நிலையாமைத் தத்துவம்
எங்களுக்கு மட்டும்
சாலப் பொருந்தும்

எங்கள் சந்தோஷம்
இதற்கு முன்பும்
அடிக்கடி பறிக்கப்பட்டது

அப்போதெல்லாம்
இவ்வளவு காலம் அது
நீண்டதில்லை
... ...

வேலைப் பளுவைக்
குறை என்றோம்
வேதனைகளைத்
தீர் என்றோம்

உன் கணக்கையே
தீர்ப்பேன் என்று
கங்கணம் கட்டினார்கள்
... ...

எங்கள் மீது
நீண்ட விசாரணைகள்
விசாரணை முடியும் வரை
வேலைக்கு வரக் கூடாது

அரைச் சம்பளத்தில்
அடி வயிற்றை
நனைக்க வேண்டும்
வேறெங்கும் வேலைக்குப்
போகக் கூடாது
ஊர் தாண்டி எங்கும்
உலவக் கூடாது
... ...

மன்னிப்புக் கடிதம்
தந்தால்
மறு நாளே வேலையாம்
மன்னிக்கும்படி கேட்க
நாங்கள்
தங்கம் கடத்தவில்லை
சங்கம் தான் நடத்தினோம்
... ...

அப்படி யென்றால்
விசாரணை நீளும்
வீட்டை
சிறைச் சாலையாக்குவோம்
என்றார்கள்
... ...

அவர்களை விட
அருமையான மண்
கொல்லையில் கிடந்தது

கொத்தினேன்
பாத்தியிட்டேன்
விதை தூவி
நீர் வார்த்து
முளைப்பதைப் பார்க்க
விடிய விடிய
விழித்திருந்தேன்
... ...

ஒரு நாள்
பூஞ்சைப் பச்சையில்
பாத்தியெல்லாம்
மயிர்க் கால்கள்
அப்பாட
நான் உட்கார்ந்து கொள்ள
ஒரு இடம் கிடைத்தது
அவர்கள் வைத்த
சிறைக்குள்ளும்
நான் ஒரு
சொர்க்கம் செய்தேன்

... ...

ஒரு நாள் கொழுந்து
மறு நாள் இலையாய்
மறு நாள் இலை
ஒரு நாள் சருகாய்

... ...

பச்சை நிறம்
ஒன்றல்ல
பூம்பச்சை
இளம் பச்சை
நடுப் பச்சை
கறும் பச்சை
எத்தனை எத்தனை
அத்தனையும் இலைகளில்

... ...

இளஞ் சூரியனோடு
இலைக் கூட்டம்
இனிமையாய்ப் பேசியது
உச்சிப் பொழுதில்
சூரியனோடு

ஊடிக் கொண்டு
சுருண்டு படுத்து
இலைகள்
சூங்காரம் கொட்டின
மாலையில்
எண்ணெய் பூசிக் கொண்டு
சூரியனோடு
இலைகள்
சுகமாய்ப் பேசிய
எல்லா ரகசியங்களையும்
இப்போது அறிந்தேன்

... ...

சாம்பலை அள்ளிச்
செடிகளுக் கிறைத்தேன்
சாணம் பொறுக்கித்
தோட்டம் வளர்த்தேன்

... ...

அரும்புகள் வரும்
அறிகுறிகள் தெரிந்ததும்
நிலவுக் கடியில்
நானும் செடிகளும்
ரகசியம் பேசினோம்

... ...

நான் கவலையோடு
வருவதறிந்தால்
செடிகள் சிரித்துக் கொண்டு
வரவேற்புக் கொடுக்கும்
விடிய விடிய என்னோடு
விவாதங்கள் நடத்தும்
கவலைப் படாதே என்று
தைரியம் சொல்லும்

முதலில் ஒரு பூ
அரை குறை மலர்ச்சியில்
அச்சமொடு வந்தது
அடுத்தடுத்த நாட்களில்
அருப்புகளெல்லாம்
விழித்துப் பார்த்தன

... ...

நிறங்களில்
மஞ்சளும் சிவப்பும்தான்
அழகின் அழகோ
பவுன் பவுனாய்
பூக்கள்
பந்து பந்தாய்
பூக்கள்

... ...

வீட்டிற்குள்ளே
கண்ணீர்க் கோடு
கொல்லைப் பக்கம்
வண்ணக் காடு
வீட்டிற்குள்
இல்லாத சிரிப்பு
தோட்டத்தில் வந்தது

... ...

வீட்டிற்குள்ளும்
தோட்டம் வரும்
தேசம் முழுதும்
தோட்டம் வரும்
நாங்கள்
இழந்த சந்தோஷம் எல்லாம்
அங்கு
எருவாக மாறட்டும்

... ...

மாங்கல்யம் தவிர
மற்ற நகையெல்லாம்
வட்டிக் கடையில்

இன்னும்
ஐந்து நாள் போனால் தான்
அரைச் சம்பளம்
கைக்கு வரும்

அலமாரி முழுதும்
தடவிப் பார்த்தேன்
ஒரு
பத்துக் காசு நாணயம்

... ...

பத்துக் காசு கிடைத்ததை
வீடே பார்த்தது

அடுக்களையிலிருந்து
கறிவேப்பிலை கேட்டு
குரலொன்று வந்தது

இரு
இந்த பத்தொன்து மாதங்களில்
என் நெஞ்சே ஒரு
அடுக்களையாய்த்தான்
எரிந்து கொண்டிருக்கிறது

... ...

பத்துப் பைசா கிடைத்ததை
வீடே பார்த்தது

அய்ஸ் வேண்டுமென்று
பிள்ளை
அன்பாய்க் கேட்டான்

இந்த
பத்தொன்பது மாத
அக்கினியை நான்
அள்ளி எறிய வேண்டும்
மகனே
அய்ஸ்
அப்புறம் பார்க்கலாம்

... ...

பெட்டிக் கடையில்
காசைக் கொடுத்தேன்
இந்தப் பேனாவில்
பத்துப் பைசாவிற்கு
மை அடை

... ...

வானமே கோபமா?

வானமே
நீ கருக்கொள்ள முடியாமல்
உன் ஜீவ அணுக்களைச்
சிதைத்தவன் யார்?

வானமே!
நீ கூட நினைக்கையில்
கூடாதென்று
கூறி விரட்டியவன் யார்?

வானமே!
நீ வாய் திறந்து பேசும்
ஜன நாயகம்
பாதி கூட வேண்டாமென்ற
பாதகன் யார்?

உனக்குத் தெரியுமா?
இங்கே
ஆறுகள் முதல்
அண்டாக்கள் வரை
அத்தனையும் அம்மணம்.

உனக்குத் தெரியுமா?
மயில் தோகை பிரிந்து
மாமாங்கம் ஆகிறது
பசு மடியில் பால்
பவுடராகி வருகிறது
முற்றத்து ரோசாப் பதியன்
முளை கருகி வருகிறது

ஆற்றைக் கடக்க
செருப்புக் கால்களா
ஓடமும் துடுப்பும்
நாணப் பட்டுப் போய்
நாணல் மறைவிலா?

உனக்குத் தெரியுமா?

ஒரே ஒரு பெண்
மகுடம் சுமக்கட்டுமென்று
எல்லாப் பெண்களும்
தண்ணீர்க் குடங்களை
தலைகளில் சுமக்கிறார்கள்

அவர்கள்
ஒரு குடம் நீர் நிரப்ப
இரண்டு குடம்
கண்ணீர் சிந்துகிறார்கள்.

உனக்குத் தெரியுமா?

முனியசாமி
மூக்கம்மா தேவதை
கருப்பண சாமி
காளியம்மா தேவதை என்று
வகை வகையாய்ச் சாமிகள்
வத வதவென்றிருந்தாலும்
தக தகவென்னும் தெய்வம்
இங்கு
தண்ணீர் ஒன்று தான்.

உனக்குத் தெரியுமா?
வானம் சிதறுவது
முன்பெல்லாம் நீர்த் துளிகள்
நாங்கள் இப்போது
அவைகளை
நவ ரத்தினங்கள் என்கிறோம்

உனக்குத் தெரியுமா?
நாங்கள்
சோழ நாடு
சோக முடைத்து என்கிறோம்.

நிலம் பஞ்சாயிருக்க
மேகமே
நீ கல்லானதன்
காரணம் என்ன?

நீ இரவில் தெளித்த
பனி முத்துக்களை
மதித்து நடக்காமல்
மனிதர்கள் எல்லாம்
மிதித்து நடந்ததாலா?

உன் தோழர்களான
காடுகளை வெட்டி சிலர்
காசாக்கி விட்டதாலா?

கடலுக்குள் விழுவதை
கண்மாய்க்குத் திருப்பாமல்
கதை பேசித் திரிவதாலா?

காற்றுக்குச் சலுகை தந்து
நீருக்கு வரி
நிறையவேபோட்டதாலா
காய்ந்து பொறிகிறாய்?

பூமியின் கொடுமைகளைக்
குனிந்து பார்த்ததில் வந்த
கோபமா உனக்கு?

ஆயிரம் ஆயிரம் அரசர்கள்
ஆண்டு ஆண்டு பார்த்தும்
பாரதத் தரித்திரம்

பார்க்கெல்லாம் தெரிவதை
வானத்திலிருந்து நீ
விசனமாய்ப் பார்த்தாயா?

எல்லாம் சரி தான்
ஆனாலும மேகமே
நீ சந்தோஷப் படவேண்டும்
நீ பெய்த மழையின்
பெரும் பகுதி நீரை
பணக்காரன் வீட்டுப்
புல் தரைகளே
வரவேற்றன

ஆனால்
ஓட்டைக் கூரைகளில்
ஓடிவந்த மழை நீரை
எங்கள் வீடுகளிலுள்ள
எல்லாப் பாத்திரங்களையும்
நீட்டி நீட்டி நாங்கள்
வரவேற்றோமே
அதற்காக சந்தோஷப் படு

எங்கள் வீட்டு வாசல்களில்
ஆட்சியாளர்கள் வந்து
வறுமையே வெளியேறு என்று
வண்ணம் வண்ணமாய்
எழுதி வைத்திருந்ததை
உன் தூறல்கள் பட்டுப்பட்டு
சாயம் வெளுக்கவைத்ததே
அதற்காகவும் நீ
சந்தோஷப் படு.

நீ மனது வைத்த காலத்தில்
கண்மாயோ கரை புரளும்
ஊருணியில் அலை அடிக்கும்
வயல் பயிர் தலை மட்டும்

தண்ணீரில் தள்ளாடும்
வரப்பெல்லாம் நீர் கசியும்
வாய்க்காலில் நீர் ஓடும்
சிறிசு முதல் பெரிசு வரை
கச்சா வலை வீசும்
பத்தை வைத்து மீன் பிடிக்கும்
கொட்டானில் அள்ளிக்
கொண்டு வரும் வீடுகளில்
அய்.ஆர்.எட்டும்
அயிரை மீன் குழம்பும்
அரைக் கீரைக் கடைசலும்
அணி சேர்ந்து தட்டில் வரும்

மழையே!

நீ வானத்திலிருந்து
ஊஞ்சல்களில் இறங்கியதை
ஜன்னல்களில் பார்த்து
நாங்கள் சந்தோஷப் பட்டோமே

ஆகாயத்திலிருந்து நீ
ஆடி ஆடி இறங்கியதை
அண்ணாந்து பார்த்து
நாங்கள் ஆனந்தப் பட்டோமே

நடு வீட்டில் அருவி விழும்
முற்றத்தில் நீர் பிடிப்போம்
நீர் பிடிக்கும் சாக்கில்
மேல் முழுதும் நனைந்திருப்போம்

முழுக்கவும் குளித்தால்
கூதலில்லை என்று சொல்லி
முதுகில் மழை வாங்கி
முகத்தில் மழை வாங்கி
முழுதுமாய்க் குளித்திருந்தோம்.

கடல் நீரே!
எங்களுக்காய் உயிர் துறங்கள்
நீர் ஆவிபிரிந்து
வானம் போங்கள்
உப்பில்லா உயிரோடு
மறுபடியும் வாருங்கள்
ஊஞ்சல்களில் வாருங்கள்.

சிறகுகள் வாங்கி.....

அவன் மனிதனுக்கு
புறுக்களிடம் போய்
சிறகுகள் வாங்கினான்
சிங்கத்திடம் போய்
கர்ஜனை வாங்கினான்
பூக்களிடம் போய்
நறுமணம் வாங்கினான்
பழங்களிடம் போய்
கனிவை வாங்கினான்
தன்னிடமிருந்த
அறிவைக் கொடுத்தான்
தட்டிக் கொடுத்தொரு
பெயரும் வைத்தான்
'புதிய மனிதன்'
ஆதாம் அப்போது தான்
முழுதுமாய் மனிதனானான்.

அதுவரை ஞானிகளுக்கு
வனங்களும் வானமுமே
தத்துவங்கள் தர
அவனுக்கு மட்டும் தான்
வாழ்க்கையைப் பார்த்ததும்
தத்துவம் வந்தது.

வாழ்நாளில் அவன் வாழ
பல நாடுகளும்
பல சிம்மாசனங்களும்
ஒப்புதல் தரவில்லை

மரணத்திற்குப் பின்
ஒவ்வொரு நாடாய்
ஒவ்வொரு சிம்மாசனமாய்
ஏறிக் கொண்டிருக்கிருன்

அவன் கல்லறைக்கு
நூறு வயதாகிறது
ஆனல்
அவனைக் கொன்ருெழிக்க
நாடு நாடாய்ச் சதிகள்

முதலாளிகளிடமிருந்து
விடுதலை பெற்றவர்களின்
உணவுத் தட்டுகளில்
அவன் உருவப் படமும்
தத்துவ மொழியும்
பார்வைக்கப்பால்
பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது

உழைக்கும் மக்கள்
உணவு வகைகளை
ஒவ்வொரு வேளையும்
அவன் தாடியைத் தடவித்தான்
தட்டிலிருந்து எடுத்து
வாய்க்குள் போடுகிருர்கள்

மூதாதையர்கள் சிந்திய
ரத்தம் முழுதையும்
முதலில் அளந்தவன் அவனே

உற்பத்திப் பொருள்களின்
ஓரத்தில் படிந்த
ரத்தத்தைப் பார்த்தழுத
முதல் மனிதன் அவனே

அவன்
மின்சாரத்தை
புத்தகங்களில் அடைத்து
மனிதரிடம் கொடுத்தான்
படித்தவர் தலைகளில்
பல்புகள் எரிந்தன.

பனித்துளிகளை எல்லாம்
சேகரித்து
பாலருவியாய் ஓடவிடும்
பொறுமை அவனுக்கிருந்தது
அவனுக்கும்
விரக்தி வந்திருந்தால்
விரக்திக்கு மருந்து
கிடைத்திருக்காது

பழைய சமூக அமைப்பிற்கு
சவப் பெட்டி ஒன்றை
தன் கையாலேயே
செய்து முடித்த பின் தான்
மானுடம்
அவனது சவப் பெட்டியில்
மங்காத ஒளி விளக்கை
ஏற்று வைத்தது.

அவனுக்கு
இரண்டு பெயர்கள்
ஒன்று மார்க்ஸ்
மற்றொன்று உண்மை.

உபதேசங்கள்

வெகுகாலம் முன்பு
வேர்க்க விரு விருக்க அவன்
வெட்டு வெட்டி வந்தான்
வந்தவன் வயிறு
வாடிக் கிடந்தது
அந்தப் பசிக்கு
அனைத்து ருசியும்
ஒன்றாய்ச் சேர்ந்த
அமுதம் வேண்டும்
ஆனால் அங்கே
கூழ் தான் இருந்தது
குடிக்கப் போனான்
அப்போது
எதுவுந் தராத
எஜமானன் வந்தான்
உபதேசம் செய்தான்

''கூழானாலும்
குளித்துக் குடி''

எஜமானன் சொல்லை
ஏற்றுக் கொண்டான்
வாடிய வயிற்றை
மூடிப் போட்டு
குளக்கரைப் பக்கம்
குளிக்கப் போனான்
கந்தலை அவிழ்த்து
கரையில் வைத்தான்

பட்டு உடையில்
பசியில்லா எஜமானன்
மறுபடி வந்தான்
உபதேசம் செய்தான்

''கந்தலானாலும்
கசக்கிக் கட்டு''

கந்தலைக் கசக்கி
கசடறக் குளித்து
கூழை எடுத்தான்
குடிக்கப் போனான்
நீறு பூசிய நெற்றியும்
நெஞ்சு நெகிழும்
பக்தியுமாய்
எஜமானன்
மறுபடி வந்தான்
உபதேசம் செய்தான்
''கடவுளை நம்பினோர்
கைவிடப்படார்''

எடுத்த கூழை
இருப்பிடம் வைத்து
கோயிலை நோக்கி
கும்பிடப் போனான்

இவனுக்கு முன்னால்
இவன் எஜமானன்
வந்து நின்று
அபிஷேகம்செய்து
ஆரத்தி எடுத்து
வரங்கேட்டு நின்றான்
இருப்பது போதாது
இன்னும் வேண்டுமென்று
எஜமானன் வந்திருந்தான்

சோறில்லை சுகமில்லை
எதுவுமே இல்லையென்றும்
ஏதேனும் கொடு என்றும
இவனும் போயிருந்தான்

இவன் கும்பிட்ட கரங்களுக்குள்
கூடியது யோசனைகள்
என்ன சாமி இது
எஜமானன் சாமியே
எனக்கும் சாமியா

எஜமானனுக்குச் சோறென்ருல்
எனக்குக் கூழ் தானே
கொடுத்து வரும்
எனக்குக் கந்தலென்ருல்
எஜமானனுக்குப் பட்டல்லவா
கிடைத்து வரும்

என்ன இது
இடக்காயிருக்கிறது
பெரிய சாமிகளிடம் போய்
பிரயோசனம் இல்லை என்று
சின்னச் சின்னச் சாமிகளை
செய்து வைத்துக் கும்பிட்டான்

கந்தலைக் கசக்கி
கசடறக் குளித்து
கடவுளைக் கும்பிட்டு
கூழை எடுத்து
குடித்து முடித்தான்
பசிக்கிறக்கம்
பாதிதான் தணிந்தது.

வேதம் ஒருபுறம் முழங்க
இவன் வயிற்று
ஓலம் மறுபுறம் தொடர
சாஸ்திரம் ஒரு புறம் மலர

இவன்
தரித்திரம் மறுபுறம் வளர
குடித்த கூழும்
உடுத்திய கந்தலுமாய்
வேனலிலும் கூதலிலும்
வெகு காலம் வரைக்கும்
இவன்
கொடுத்த வேலைகளைச்
சிரத்தையாய்ப் பார்த்தான்

காலங் காலமாய்
எஜமானன் சொல்லி வந்த
ஏராளத் தத்துவங்கள்
இவன் மூளைக்குப் புரிந்தன
வயிற்றுக்குப் புரியும்
தத்துவம் எதுவும்
வரவேயில்லை.

பசுமை இருந்த போதும்
இவன்
பட்டினி கிடந்தான்
பஞ்சம் வந்த போதும்
இவன்
பட்டினி கிடந்தான்
இவனைப் பார்த்து
எப்போதோ ஒருவருக்கு
இரக்கம் வந்து தான்
'விரதம்' வந்தது.

ஆட்சிகள் மாறிய
அதிசியம் நடந்தது
அவன் வயிற்றுப்
பசி மட்டும்
அடங்கவுமில்லை.
முடங்கவுமில்லை.

ஆசையாய் அறுத்த நெல்
அவனுக்கில்லை
ஆசையாய் நெய்த ஆடை
அவனுக்கில்லை
ஆசையாய் அமைத்த வீடு
அவனுக்கில்லை.

ஆசையாய் முகர்ந்த நீர்
அவனுக்கில்லை
ஆசையாய் பீய்ச்சிய பால்
அவனுக்கில்லை.
ஆசை விரகத்தில் அவன்
ஆலாய்ப் பறந்தான்
அப்போதும் வந்தான்
எஜமானன்
உபதேசம் செய்தான்

''ஆசைகளை அடக்கு
அந்த
கௌதம புத்தனைப் பார்''

எஜமானன் ஆசைகள்
ஏறிக் கொண்டிருக்க
இவன் மட்டும் ஆசைகளை
ஏன் அடக்க வேண்டும் என
எண்ணிப் பார்த்தான்
எவ்வளவு நாள் தான்
இப்படியே வாழ்வதென்று
எழுந்தான் ஒரு நாள்
அரிவாளும் கம்புமாய்
அலம்பலுக்குப் புறப்பட்டான்
அப்போதும் வந்தான்
எஜமானன்
உபதேசம் செய்தான்
''அஹிம்சையின் தந்தை
அண்ணல் காந்தியைப் பார்''

சோறு வரும் என்று தான்
சுதந்திரப் போரில் நான்
சூடுகளை வாங்கி வந்தேன்
எப்போது சோறு வரும்
எப்போது வாழ்வு வரும் என்று
ஏங்கிக் கதறினன்

அழுது கொள்
தொழுது கொள்
ஆனல் அடங்காமல் நீ
ஆர்த்தெழும் பட்சத்தில்
ஆயிரம் சட்டம் வரும்
அவசரச் சட்டம் வரும்
எழுந்திருக்க நினைக்காதே
எங்களை நீ பகைக்காதே
என்ருன் எஜமானன்

புத்தன்-ஒரு புறம்
புனிதமான
காந்தி மறு புறம்
மட்டமான
எஜமான் ஒரு புறம்
அவசரச்
சட்டம் மறுபுறம்
எங்கு திரும்பினும்
இவனுக்கு எம தரிசனம்

இதை ஏழை நாடென்று
எல்லோரும் சொல்வார்கள்
ஏழை நாட்டில் தான்
ஏர் இந்தியா பறக்குமா
ஏழை நாட்டில் தான்
ஏசியாத் நடக்குமா
இது ஏழைகளின் நாடு தான்
ஆனல்
பணக்காரர்களின் சொர்க்கம்
என்று
பதறிக் கதறினன்

பசி போக்காத தேசமே
பாவ தேசம் தான்
பசி அடங்காத தேசத்தில்
யாருமே
அடங்க மாட்டார் என்றுன்
எஜமானன்
மறுபடி வந்தான்
கடைசி உபதேசத்தை
கடுமையாய்ச் சொன்னுன்

இது
ரிஷிகள் வாழ்ந்த பூமி
காற்றை உண்டு
காற்றைப் பருகி
காற்றைச் செரித்த
ரிஷிகள் வாழ்ந்த பூமி

காற்றுக்கு இன்னும்
வரி வைக்கவில்லை
காற்றுக்கு இன்னும்
விலை வைக்கவில்லை

நீ
இரைப்பைகளையும் சேர்த்து
சுவாசப் பைகளாக்கு
எல்லாம் சரியாகுமென்றுன்

வக்கிரம் குடை பிடிக்க
அக்கிரமம் ஆட்சி செய்ய
வறுமைக்கு வந்த விடை
இது தான்

ஏழை இந்தியனுக்கு
தேசக் கொடியை விட
வயிற்றுக்கு
ஈரத் துணியே இதமாயிருந்தது
பட்டினி கிடந்தவன்
பாய்ந்து எழுந்தான்

பார்க்க வைத்துத் தின்னும்
பாழான கூட்டமிது
கேட்டால் செவிடாகும்
கீழான கூட்டமிது

பாண்டவர் ஆண்ட போதும்
பசி தான்
பாபர் ஆண்ட போதும்
பசி தான்
பாண்டியன் ஆண்ட போதும்
பசி தான்
பாரதம் பிறந்த போதும்
பசி தான்

சுதந்திரம் வந்த போதும்
பசி தான்
சூத்திரன் ஆளும் போதும்
பசி தான்
சட்டம் சோறு போடவில்லை
போட்ட
சத்தம் சோறு போடவில்லை
பாட்டாளிநானே
பாரதத்தை ஆளுவேன்
பாட்டாளி ஆட்சியில் தான்
பாரதத்துப் பசி போகும்
பாரதத்துப் பசி போகும்

அந்த ஜனவரி - 19

ஓயாமல் பாடி ஓய்ந்த
தொண்டைகளை ஒழுங்காக்கி
ஒரு மதுர சங்கீதக் கச்சேரிக்கு
ஆயத்தம் செய்ய
குயில் கூட்டத்தின்
ஒரு நாள் மௌனம்!

கறுப்பு வானத்தைக்
கண்டு கண்டு ஆடிய
மயில் கூட்டம்
மழையே காணுது
'கறுப்பு'களை மறுத்து
இறகுகளைச் சுருட்டி
அலகுகளை உயர்த்தும் நாள்!

ஓடி ஓடித் தேன் சேர்த்தும்
ஒன்றுக்கும் உதவாமல்
வேடருக்கே விருந்தாக்கும்
வேதனைகள் தாளாது
தேனீக்கள் கூட்டம்
போராடப் போகும் நாள்!

நீருற்ற வரவில்லை
நிலந்திருத்த வரவில்லை
பூச்சி மருந்தடிக்கும்
புத்தியே வந்ததில்லை
பலனைப் பறிக்க மட்டும்
பாதகர்கள் வருவதால்

பழுத்துப் பழுத்து
அலுத்துப் போன
பழ மரங்கள் ஒரு முகமாய்
இலை மறை பழ மறைவாய்
இருந்து விட எண்ணும் நாள்.

பாதாதி தேசம்
சோரச் சோர
பல்லக்குத் தூக்கிய
பாட்டாளிக் கூட்டம்
பாதையோரமாய்
பல்லக்கை இறக்கி விட்டு
பதாகைகளைத் தூக்கும் நாள்!

ஊழிக் கூத்தின்
ஒத்திகைத் திரு நாள்
பிரளயம் ஒன்றின்
பிரகடனப் பெரு நாள்

செப்பு மொழி பதினெட்டும்
சேர்ந்து அணி வகுத்து
வயிறும் வர்க்கமும்
வட்டாட வரும் நாள்

உழைப்புச் சுரண்டலுக்கெதிராய்
அழுக்குச் சுரண்டல்
அரங்கேறப் போகும் நாள்

கனவுக் கண்களும்
கனத்த இதயங்களும்
கறுத்த திசைகளை
வெறுத்து ஒதுக்கி
பொன்னுலகத் திசை நோக்கி
போகின்ற காட்சியெல்லாம்
வீர சௌந்தர்யம்
வீர சௌந்தர்யம்

(இந்தியா முழுதும் உள்ள தொழிலாளர்கள் 1981 ஜனவரி 19ல் நடத்திய ஒருநாள் வேலை நிறுத்தத்தை ஒட்டி தீக்கதிரில் வெளிவந்த கவிதை)

ஆகாசம் பார்த்ததில்லை

தவழ்ந்த போது
பெண்
தகப்பனுக் கடிமை
கையைப் பிடித்ததும்
கணவனுக் கடிமை
கிழவி யானதும்
மகனுக் கடிமை

ஆண்கள் பூட்டிய
அடிமை விலங்கை
அவளிடமிருந்து
அகற்றிச் சென்றது
மரணம் ஒன்று தான்

நாலு வர்ணத்தில்
நாடு
நாகரிகம் இழந்தது
நாலு குணத்தில்
பெண்
நாசமாய்ப் போனாள்

மேல் ஜாதி கீழ்ஜாதி
எல்லா ஜாதியிலும்
ஒரு உள் ஜாதி உண்டு
அது தான்
பெண் ஜாதி.

ஆனாலும் பாரதி
ஜாதிகள் இல்லையடி
பாப்பா என்று
ஒரு பெண் குழந்தையிடமே
பாடிக் காட்டினான்
அவள் தான்
பெரியவளானதும்
பெயருக்குப் பின்னால்
ஜாதிப் பெயரைப்
போட்டுக் கொள்ளாதவள்
அகிலா முதலியார் என்று
அவள் கையெழுத்திட மாட்டாள்
அகிலாண்ட முதலியா ரென்று
ஆண் தான் எழுதுவான்

காதலன் முன் அவள்
கட்டை விரல் கீறி
பூமியைப் பார்த்தாள்

கனவன் முன் அவள்
கண்களைத் தாழ்த்தி
பூமியைப் பார்த்தாள்

அடுத்தவன்முன் அவள்
அச்சப் பட்டும்
அவஸ்தைப் பட்டும்
பூமியைப் பார்த்தாள்.

அவள் பார்வைகளின்
எண்ணற்ற எண்ணிக்கையாலே
பூமி
பூமா தேவி என
பெண் பாற் பெயரானது.

காதலன் கனவன்
அடுத்தவன் என்று

ஆண்களெல்லாம்
அவளைக் குனிந்தே
நிற்க வைத்தார்.

அவள் அண்ணாந்து நின்று
ஒரு நாளும்
ஆகாசம் பார்த்ததில்லை
குட்டக் குட்டக்
குனிந்து கிடந்தாள்
குனிந்து குனிந்து
கூனிக் கிடந்தாள்
கூனிக் கூனிக்
குறுகிக் கிடந்தாள்
குறுகிக் குறுகி
குற்றுயிரானாள்.

ஒரு நாள்
ஆகாயம் பார்க்க
அவளுக்கு
அனுமதி வந்த போது
அவளே
ஆகாயம் போயிருந்தாள்.

அறிவு ஜீவி

வேர்வை இவனுக்கு
வேப்பங் காய்
காற்ருட காலாட
இவனுக்கு
ஆசனம் ஒன்று
அவசியம் வேண்டும்
அரியாசனம் கேட்பான்
இல்லையேல்
சரியாசனம் என்பான்
சிரசாசனமும் இருப்பான்
இதில் ஏதேனும் ஒன்று
சிக்கித் தீரும் வரை

அறிவு சேவைக்கு வராமல்
இவன்
ஜீவியத்திற்கு வந்தது
அதனுல்
அக்கினியை அகத்தில் வைத்தான்
அசிங்கத்தைப் புறத்தில் தந்தான்.

கஞ்சி குடிப்பதற்கிலாததன்
காரணங்கள் அறிவான்
அநியாயங்கள் இவன் அறிவு
அடையாளம் காண்கையில்
அடுப்பு இவன் வாய்க்கு
விலங்கைப் பூட்டும்.

இவன் வீட்டு அடுப்பில்
எரிந்து வரும் சத்தியங்கள்
ஏழை வீட்டு அடுப்பை
நீர்க்க வைத்த சங்கதிகள்

சம்பளத்தை வாங்க
சாகஸங்கள் செய்தான்
இவன் ஆசைப்பட்டது
தாசில் பண்ண
அகப்பட்டது
சேவகம் செய்ய

நியாயம் கோரி
வண்ண வண்ணங்களில்
எல்லோரும் கொடி பிடிக்க
இவனும் கொடி பிடித்தான்
எப்போதும் வெள்ளைக்கொடி

முதலாளியின் முகஜாடைக்கு
இவன் மாற்றி மாற்றி
அவதாரம் எடுத்தான்
இவன் கைப் பேனாவும்
அரிதாரம் பூசித்தான்
அருள் மொழிகள் உதிர்க்கும்
அற்பங்களுக்கு ஆசைப்பட்டான்
சொற்பங்களுக்குச் சோரம் போனான்.

வலம் மாறி இடம் மாறி
வகை வகையாயெழுதி வந்தான்
மயிலிடம் பாடச் சொன்னான்
குயிலிடம் ஆடச் சொன்னான்
கூடுவதை ஒதுக்கி வைத்தான்
கூடாததை புதுக்கித் தந்தான்

அரைத்த மாவை இவன்
கரைக்கப் போகையில்
முதலாளி முன் நின்று

அரைத்த மாவையே
அரை யென்ருன்.

இவன் மூளையைப் பொடிசெய்து
முதலாளி
முகத்தில் பூசிக்கொண்டான்
இவன் ஆண்மையைக் கரைத்து
முதலாளி
பானமாய் குடித்து வந்தான்.

ஈரவிழிகளுக்கெதிராய் கனன்ற
கார விழிகளின்
கடைக்கண் பார்வைக்கு
இவன் அறிவு
அடகு போயிருந்தது
திக்குத் தெரியாமல் தேசம்
தடுமாறிப் போகையில்
திசை காட்டும் கருவியை
நகைப் பெட்டிக்குள் இவன்
நைச்சியமாய்
ஒளித்து வைத்தான்.

இருண்ட தேசத்தில்
எழுந்து நிற்க இவன்
எத்தனிக்கையில்
முதலாளி மாரின்
சுட்டு விரலசைப்பில்
சுருண்டே போனுன்.

ஒவ்வொரு வேளை
உள் மனம் பேசியதால்
பேனவை எடுத்துக் கொஞ்சம்
சிவப்பு மையூற்ற
சிந்தித்திருக்கையில்
முதலாளி முன் வந்து
பச்சை மையூற்ற
பணித்து விட்டுப் போய் விட்டான்.

வேர்வைக்காரன் ஒருநாள்
இந்த விவேகக்காரனின்
வீட்டிற்கு வந்தான்
முதலாளிக்காக எங்கள் முன்
சட்டாம் பிள்ளையாயிருந்த
சரித்திரத்தை முடித்துக் கொள்
எல்லோரும் கிளம்பிவிட்டோம்
வெள்ளைக் கொடியை
வீசி எறி
எங்கள் கொடியை
சேர்த்துப் பிடி
சட்டாம்பிள்ளை எனினும்
சம்பளஅடிமையே
கூடவே வா
சப்தஸ்வரங்களில் நீ
செத்த ஸ்வரமல்ல
கொஞ்சம்
பித்தஸ்வரம்
இந்த அணியில்
இழந்த மானத்தை
இப்போதேனும் ஈடுசெய்ய
கிளம்பி வா
கிளர்ந்து வா என்றான்

எட்டிப் பார்த்தான்
எல்லா மனிதரும்
சாரி சாரியாய்
சமருக்கான சங்கீதத்தோடு
புறப்படும் ஓசை
பூரணமாய்க் கேட்டது

வேர்வைக்காரன் கை
விவேகக்காரனின் கையை
அழுத்திப் பிடித்தது
வெள்ளைக் கொடி
கீழே விழுந்தது
ரத்தக் கொடி
மேலே எழுந்தது.

ஏனென்று....

ஒவ்வொரு அன்னியனையும்
உற்று நோக்கையில்
ஒரு கண்ணால் மதந்தேடு
மறு கண்ணால் ஜாதி தேடு
இதயத்தால் இனம் தேடு
காதுகளால் மொழி தேடு
தேடியது மாறி விட்டால்
கைகளுக்கு அரிவாள் தேடு
என்று
எதை எதையோ தேடும் படி
எடுத்தெடுத்து உரைத்தவர்கள்
வயிற்றுக்குத் தேடுவதை
வக்கணையாய் உரைத்தார்கள்.
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

ஒவ்வொரு மதத்திலும்
உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன்
எல்லா ஜாதியிலும்
ஏழை பணக்காரன்
அத்தனை இனங்களிலும்
ஆண்டான் அடிமை
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

ஆரியன் வந்து
அக்கிரமம் என்று
தமிழ் நாட்டில் நின்று
தளபதிகள் முழங்க

தமிழன் வந்தது
தவறு என்று
இலங்கையில் நின்று
சிங்களவன் கிளம்ப
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

மதச் சண்டைகளில்
மாண்டவர்கள் ஏழைகளே
சாதிச் சண்டையெல்லாம்
காவு கொண்டதே ஏழைகளை
மொழிச் சண்டைகளில்
முழுகிச் செத்ததெல்லாம்
ஏழைகளே ஏழைகளே
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

சக்ரவர்த்திகள்
தங்கள் ஜாதியை
சூரியகுலம் என்றார்கள்
சிற்றரசர்கள்
தங்கள் ஜாதியை
சந்திரகுலம் என்றார்கள்.

மகுடங்களில் பதித்த
முத்துக்கள் பிரகாசிக்க மட்டுமே
சக்ரவர்த்திகளுக்குச்
சூரியன் தேவைப்பட்டான்
உப்பரிகைகளின்
ஒய்யார விருந்துகளுக்கு மட்டுமே
சிற்றரசர்களுக்குச்
சந்திரன் தேவைப்பட்டான்

ஆனால்
பகல் முழுதும் சூரியன்

பழுத்துக் காய்கையில்
பச்சைகளை நிலங்களில்
படைக்கப் போன
பாட்டாளி மக்கள்
பாதாதி கேசம்
பதறப் பதற
சூரியக் கதிர்களை
சுடச்சுட வாங்கியும்
சூரிய குலமில்லையாம்

இரவுகளில்
ஓட்டு வீடும் இல்லாமல்
கூரை வீடும் இல்லாமல்
வெட்ட வெளிகளில்
பொட்டல் நிலங்களில்
சந்திரனின் குளிர்ச்சியை
சந்ததி சந்ததியாய்
உடல் முழுதும் வாங்கி
உறங்கி எழுந்தவர்கள்
சந்திர குலமில்லையாம்
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

சாதிகளும் மதங்களும்
சர்க்காரை எதிர்ப்பதில்லை
சர்க்காரும் பதிலுக்கு
சாதிகளை எதிர்க்காது
மதங்களையும் எதிர்க்காது
சர்க்காரின் ஆரோக்கியத்திற்கு
சாதியும் மதமும் தானே
சாஸ்வத மூலிகைகள்
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

பயத்தால் பக்தி வந்தது
பக்தியைப் பார்த்து
இப்போது பயம் வருகிறது
அவ்வளவு பக்தி.

ஆனாலும்
காவிரியில் தண்ணீர் வர
கடவுளர்கள் அருளவில்லை
மழை பொழிய இடி முழக்க
மகமாயி அருளவில்லை
அரிசி விலை குறைக்க
ஆண்டவனும் வரவில்லை

பருப்பு விலை குறைக்க
பகவானும் வரவில்லை
இரும்பு விலை குறைக்க
இந்திரனும் வரவில்லை

கண்ணீர் விடும் போது
கர்த்தர் வரவில்லை
அழுது புலம்புகையில்
அல்லா வரவில்லை
அங்கிங் கெனாதபடி
எங்கும் நிறைந்தவன்
அவசர நேரத்தில்
அகப்பட மறுக்கிறான்
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை

எல்லா நாடுகளிலும்
கடவுள்கள் உண்டு
ஆனால்
இந்தியா தேசம் போல்
இலட்சங்களில் தெய்வங்கள்
எங்கேயும் இல்லையாம்

ஆண் தெய்வங்கள்
பெண் தெய்வங்கள்
அலி தெய்வங்கள் என்று
இந்தியா தேசம் போல்
இலட்சங்களில் தெய்வங்கள்
எங்கேயும் இல்லையாம்

ஏராளம் தெய்வங்கள்
இருப்பதாலேயே
அவர் பார்ப்பார்
அரிசி விலையை என்று இவரும்
இவர் பார்ப்பார்
இருப்பு விலையை என்று அவரும்
இப்படி
எல்லாத் தெய்வங்களும்
எங்கெங்கோ போனார்கள்
இலாகாப் பிரிவினைகள்
இந்தியத் தெய்வங்களுக்கு
ஒழுங்காக்கப்படாததால்
ஒரு சாமி கூட
ஒழுக்கமாயில்லை
இவையெல்லாம் ஏனென்று
எவனுமே சொல்வதில்லை.

பங்களாத் தோட்டம்

சின்ன ஊரளவு
சுற்றுச் சுவர்க்குள்
பெரிய சொர்க்கம் போல்
பங்களா நிற்கும்
பிருந்தாவனம் போல்
தோட்டம் சிரிக்கும்

ஒரு நிறங்கூட
பாக்கியில்லாமல்
தோட்டம் முழுதும்

ஒரு சுகங்கூட
மீதி விடாமல்
பங்களா எங்கும்

சௌந்தர்யப் பாகில்
பங்களாச் சுவர்கள்
சௌந்தர்ய அணுக்களில்
பங்களாத் தோட்டம்

சின்ன ஊரளவு
சுற்றுச் சுவர்க்குள்
பெரிய சொர்க்கம் போல்
பங்களா நிற்கும்
பிருந்தாவனம் போல்
தோட்டம் சிரிக்கும்

கந்தல் காக்கிச்
சட்டை அணிந்து
தோட்டக் காரன்
கூனல் விழுந்து
கொத்து கொத்தென்று
கொத்திக் கொண்டும்
கொத்து கொத்தென்று
இருமிக் கொண்டும்
தோட்டமெங்கும்
அலைந்து திரிவான்

பங்களா மனிதர் போல்
பள பளப்பாக
சிலு சிலுப்பாக
தாவரம் யாவையும்
பள பளப்பாக்க
சிலு சிலுப்பாக்க
தோட்டக் காரன்
கூனல் விழுந்து
கொத்திக் கொண்டும்
இருமிக் கொண்டும்
தோட்ட மெங்கும்
அலைந்து திரிவான்.

சுற்றுச் சுவரின்
கதவிற்கும்
பங்களா வாசல்
கதவிற்கும்
இடையே பரந்த
தோட்டக் கடல்

பாலம் போலொரு
சாலை செல்லும்
பக்க ஓரம்
பவளப் பூக்கள்
தோட்டப் புத்தகம்
திறந்தது போல்
நீளச் சாலை
வகிடாய்ப் பிரிக்கும்.

பங்களா வாசலில்
புறப்படும் கார்கள்
தோட்டச் சாலையில்
மெல்ல ஊரும்

காரில் அமர்ந்த
கனவானுக்காக
நீலப் பூக்கள்
கண்ணைச் சிமிட்டும்
மஞ்சள் மலர்கள்
மயங்கி ஆடும்

காரில் அமர்ந்த
கனவானுக்காக
தோட்டக்காரன்
கூனல் நிமிர்த்தி
நேராய் நின்று
தாவரமாவான்

தோட்டச் சாலையில்
ஊர்ந்த கார்
சுவருக்கருகே
நின்றது ஒரு நாள்

வணங்கிய கையை
மடக்கிய வண்ணம்
தோட்டக்காரன்
ஓடிச் சென்றான்

கப்பல் காரின்
கறுப்புக் கண்ணாடி
கசகச வென்று
இறங்கி வந்தது

உள்ளே இருந்த
உயர்ந்த உருவம்

தோட்டக்காரனைப்
பார்த்துச் சொன்னது

சுற்றுச் சுவரில்
குரோட்டன்ஸ் வளர்ச்சி
ஒழுங்காயில்லை
அழகாயில்லை.

மேலும் கீழும்
செடிகள் வளர்ந்தால்
பார்க்க எப்படி
அழகாயிருக்கும்.

அளவிற்கதிகம்
வளர்ந்த செடிகளை
கத்தரி எடுத்து
வெட்டி விடு

சமமாயிருந்தால்
அழகாயிருக்கும்

அட்சய பாத்திரமும்
அலுமினியப் பாத்திரமும்

அவனிடம் ஒரு
அட்சய பாத்திரமுண்டு
அள்ளி அள்ளிக் கொடுப்பான்
அடுத்தவர்க்கெல்லாம்
அவன் வயிற்றுப் பசியென்ருல்
அட்சய பாத்திரம்
கிள்ளிக் கூடத் தராது.
அப்போதெல்லாம்
அட்சய பாத்திரத்தை
ஆகாயத்தில் எறிந்து விட்டு
அலுமினியப் பாத்திரமோடு
அலேவான் திசைகளெங்கும்

எந்தச் சாயமும்
பூசிக் கொள்ளாத இவன
விவசாயம் செய்கிருன்.

பூமித்தாளில்
இவன் கிறிய கவிதைகளே
யாரும் காதில் கேட்பதில்லே.
வாயிலும் வயிற்றிலும்
கேட்டுக் கொள்வார்கள்.

கடன்களால்
கடன்களுக்காக
கடன்களாலேயே என்பது
இவன் வாழ்க்கைத் தத்துவம்

எல்லோரும்
ஆயிரங் காலத்துப் பயிர்
இவன் மட்டும்
ஆறு மாதப் பயிர்

இவனுக்கு எப்போதும்
நீர்ப் பஞ்சம்
நிலப் பஞ்சம்
உரப் பஞ்சம்
வேர்வையும் கண்ணீரும்
எப்போதும் உபரிகள்

களத்தில் விற்றதை
கடையில் வாங்குவான்
மிளகாய் பறித்தால்
காயப் போடுவது கூட
கமிஷன் கடையில் தான்.

சிலர் இளமைக்கு
காய கல்பம் வாங்க
இவன்
வறுமைக்குக் காய கல்பம்
வாங்கினான்.

யாடு கட்டிப் போரடித்தால்
மாளாது செந்நெல்லென்று
யானை கட்டிப் போரடிக்கும்களமும்
பூனைக்குட்டி நாறடிக்கும் அடுப்புமாய்
இவன்
பாடு பட்டுப் பாழ்பட்டுப் போனான்

இந்தியக் கலாச்சாரத்தை
இவனே
இடைவிடாது காப்பான்
மாட்டுக்கும் மாரியாத்தாளுக்கும்
சேர்த்தே பொங்கல் வைப்பான்

வயலில் விளைந்ததையும்
வரப்பில் முளைத்ததையும்
தெய்வங்களுக்கெல்லாம்
நெய்வேத்தியமாக்கினான்

சாமி கும்பிட வரி
சர்க்கார் நடத்த வரி
எல்லாம் சரி
என்ன மாறுதல்
இவனுக்கு வந்தது
ஜப்தி வந்தது
சகல துயரமும்
ஜல்தியில் வந்தது.

இவன் தாலாட்டிய பிள்ளைகள்
சாணம் பொறுக்கும்
ஆராதித்த தெய்வங்கள்
வேடிக்கை பார்க்கும்

இருட்டில் பறித்த
இலவங்காய்களை
என்ன கறி செய்வதென்று
ஏங்கி அழும்
அப்பிராணி மனிதனிவன்.

இந்தப் பறவை தான்
அற்ற குளத்தை விட்டு
இன்னும் அகலாத பறவை

குப்பை கூளமும்
கிடைக்காத காலத்தில்
இந்தப் புஞ்சைப் பறவை தன்
இறகுகளைப் பிய்த்தெடுத்து
இளசுகளின் கூடு செய்யும்

ஆனாலும்
கற்பனைச் சுகம் இவனுக்குக்
கை வந்த கலை
ஈச்சை பயிரிடவும்
ஈரமில்லா நிலத்தில்
திராட்சை பயிரிட
தினம் ஒரு கனவு

புரட்சித் தோழனே!

அழுகிக் குளு குளுக்கும்
அசிங்கச் சமூகத்தை
புதிதாக்க வந்த என்
புரட்சித் தோழனே
எங்கோ ஓர் மூலையில்
என்ன செய்து வருகிறாய்?

குப்பை கூளமெல்லாம்
கோபுர உச்சிக்குப் போகையில்
முத்துப் பவளமே நீ
மூலையில் இன்னும் ஏன்?

ஜாதிகளும் மதங்களும்
நூறு நூறல்ல
இரண்டே இரண்டு தான்
வறண்டவன்
ஒரு ஜாதியாய் மதமாய்
சுரண்டுபவன்
ஒரு ஜாதியாய் மதமாய்
வறண்டவன் ஜாதிக்கு
வழி சொல்ல வா.

திசைகள் நான்கல்ல
திசைகள் இரண்டு தான்
சோஷலிஸ திசை ஒன்று
சுரண்டல் திசை ஒன்று

சோஷலிஸ திசை காட்டும்
கருவியாய் மாறி வா
ஊர் தோறும்
நகர் தோறும்
திசை காட்டும் கருவிகளாய்
தினமும் நீ மாறி வா.

விரக தாபங்களையும்
வர்க்க தாபங்களாய்
மாற்று

தேசத்தின் சீக்கிற்கு
சர்க்கார் மருந்துகள்
சரிப்பட்டு வராது
மக்களே ஒரு நாள்
அவைகளை
மலிவு விலைகளில்
தயாரிக்க வை

எண்பது கோடிக்கும் விடிவு
உன் கரங்களில் தானே
உன் கண்ணசைப்பில் தானே
உன் காலடிச் சுவடுகளில் தானே

நீ
நிற்கின்ற நிலமெல்லாம்
நடு நடுங்க வேண்டும்
உன்
சொற்கள் ஒவ்வொன்றும்
சூளுரையாய் முழங்கட்டும்
உன்
சுட்டு விரல் அசைவில்
எட்டுத் திக்கிலும் மக்கள்
எக்காளமிடட்டும்

அப்போது தான்
நிலங்களில் நீசப்பட்டோர்
ஆலைகளில் அடிமைப் பட்டோர்
அலுவலகங்களில் சிறைப்பட்டோர்
அனைவருக்கும் விடுதலை.

இருப்பவன் தலைக்கு
நெருப்பாக வா
இல்லாதவன் காலுக்கு
செருப்பாக வா

இன்றே வா
இப்போதே வா.

தேடல் ஆகாசத்திலும்அண்டங்களிலும் கூட நடக்கட்டும். தேடல் வயிற்றுக் கென்று ஆரம்பித்துச் செல்வதுதானே வழியோடு செல்லும் தேடலாக இருக் கும். காது இருண்டு வரும் எந்த மனிதனுக்கு மகா மேதைகளே, உங்கள் வழி தவறிய தேடல்கள் கேட்கும்?

நாங்கள் மகாமேதைகள், சாதாமேதை களாகக் கூட இல்லாமலிருக்கலாம். ஆனல் எங்களைச் சுற்றி நிகழும் இந்த அநியாயங்களுக்கெதிராய் மக்களைத் திரட்ட களங்களுக்குச் செல்கிறோம். அந்த மக்களை எழுப்பப் பாடல்கள் பாடு கிறோம்; கவிதை செய்கிறோம். நூருண்டு அல்லது இருநூறு ஆண்டு கள் கழித்து உண்மையில் நாங்களே நினைக்கப்படுவோம்; பேசப்படுவோம்.

ஏனெனில் நாங்கள் வாழும் காலத்தில் நாங்களே சத்தியத்திற்காக நிற்கி றோம்.

கந்தர்வன்